അക്കമഹാദേവി

വിനയ ചൈതന്യ

അക്കമഹാദേവി
വിനയ ചൈതന്യ
(മലയാളം പരിഭാഷ: കവിതകൾ)

© 2020, Vinaya Chaitanya

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Cover: Sculpture, Shiva as the Destroyer of the Three Cities of the Demons (Tripurantaka), Sandalwood with silver fittings, a photograph by N. Sivappa. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ആമുഖം

“ആദ്യരുടെ അറുപതുവചനത്തിന്
ദണ്ണായകരുടെ ഇരുപതുവചനം!
ദണ്ണായകരുടെ ഇരുപതുവചനത്തിന്
പ്രഭുദേവരുടെ പത്തുവചനം!
പ്രഭുദേവരുടെ പത്തുവചനത്തിന്
അജഗണ്ണന്റെ അഞ്ചുവചനം!
അജഗണ്ണന്റെ അഞ്ചുവചനത്തിന്
കൂടലചന്നസംഗയ്യനിൽ
മഹാദേവിയക്കഗളുടെ ഒരു വചനം നിർവ്വചനം,
കാണൂ സിദ്ധരാമയ്യാ”...

അക്കന്റെ സമകാലീനനും, പ്രസിദ്ധവചനകാരനുമായ ചന്നബസവണ്ണന്റെ ഒരു വചനമാണ് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അക്കന്റെ വചനങ്ങളെ മറ്റു വചനകാരന്മാർ എങ്ങനെ കണ്ടുവെന്നതിന് നല്ലൊരുദാഹരണമാണ് ഈ വചനം. ഇതിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന വചനകാരന്മാർ കന്നഡത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധരാണ്. ‘ആദ്യർ’ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ‘ആദയ്യ’യാണ് ആദ്യവചനകാരനായി അറിയപ്പെടുന്നത്. ‘എനിക്കു തോന്നിയ പോലെ ഞാൻ പാടും’ എന്നു സധൈര്യം പറയുകമാത്രമല്ല, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഉയരങ്ങളും ആഴങ്ങളും സാമൂഹിക ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്ക് അതീതമായി എല്ലാവർക്കും പ്രാപ്യമാണെന്നും ആദ്ധ്യാത്മികതത്വങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് സംസ്കൃതംപോലെ നാട്ടുഭാഷകളും തികച്ചും പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നും തെളിയിക്കുകവഴി, യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തോടുള്ള വെല്ലുവിളിയായിട്ടാണ് പത്താംനൂറ്റാണ്ടിൽ വചനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം കന്നഡയിലുണ്ടായത്. എല്ലാവരും ശിവന്റെ മക്കളാണെന്നും സോദരങ്ങൾക്കിടയിൽ അസമത്വങ്ങളില്ലെന്നും ഈ സത്യം എല്ലാ വീര്യത്തോടുംകൂടി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഈ ശിവശരണർ വിശ്വസിച്ചു. ഇവരിൽ പ്രമുഖരായിരുന്ന വീരശൈവമതസ്ഥാപകനായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ശ്രീബസവേശ്വരൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായി കരുതപ്പെടുന്ന അല്ലമപ്രഭു, തന്റെ നിഷ്ഠയിൽ എല്ലാവരേയും അതിശയിച്ച അജഗയ്യ തുടങ്ങി മേലുദ്ധരിച്ച വചനത്തിൽ പറയുന്ന ശരണർ.

പത്തുമുതൽ പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കർണ്ണാടകത്തിൽ വലിയൊരു മാറ്റം വരുത്താൻ വീരശൈവപ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ബസവണ്ണനെ സ്ഥാപകനായി കരുതുന്നുവെങ്കിലും പുരാതനമാണ് ഈ മാർഗ്ഗമെന്നും, ജനതയുടെ ആദിബോധത്തിൽ ഉറങ്ങുന്ന ‘ശിവജ്ഞാന’ത്തെ തൊട്ടുണർത്തുക മാത്രമേ തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുള്ളുവെന്നും ഇവർ പറയുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലെ നയിനാർമാരെ പുരാതനരെന്നു വിളിക്കുന്ന ഇവർ ഭാരതത്തിൽ പണ്ടുമുതൽ നിലനിന്നിരുന്ന ശൈവപാരമ്പര്യത്തെത്തന്നെ പുനരുദ്ധരിക്കയാണു ചെയ്തത്. ‘ദേഹം തന്നെ ദേവാലയം’, ‘കർമ്മം തന്നെ കൈലാസം’ തുടങ്ങിയ വചനങ്ങൾ ആദ്യനോട്ടത്തിൽ തികച്ചും ലളിതമെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും അവ പൗരോഹിത്യമേൽക്കോയ്മയുടെ വിഗ്രഹാരാധന, തൊഴിലനുസരിച്ചുള്ള ജാതിശ്രേണീകരണം, തുടങ്ങിയ ജഡിലതകൾക്കെതിരേ ശക്തമായ വെല്ലുവിളികൾ ഉയർത്തുന്നുണ്ടെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അത്തരം യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിനു മറുവശമായെന്നോണം സാമ്പ്രദായികമായതിനെയെല്ലാം നിഷേധിക്കുന്ന ജൈനപാരമ്പര്യവും അന്നത്തെ കർണ്ണാടകത്തിൽ പ്രബലമായിരുന്നു. ഇസ്ലാംമതവും അതു വാഗ്ദാനംചെയ്ത സാമൂഹിക സമത്വവും അതേകാലത്ത് ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇതിനെത്തടയാൻ ശ്രമിച്ച നവോത്ഥാനമായിരുന്ന ‘ഭക്തിപ്രസ്ഥാന’മെന്ന്, വീരശൈവപ്രസ്ഥാനത്തെയും അതിന്റെ ഭാഗമായാണ് കാണേണ്ടതെന്ന്, അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. എന്നാൽ ആയിരക്കണക്കിന് ‘ശരണരും’ ജാതി-മത ഭാഷാ ലിംഗഭേദങ്ങളില്ലാതെ തികഞ്ഞ സാമൂഹിക (രാഷ്ട്രീയ) ബോധത്തോടെ ഒരുമിച്ചുജീവിച്ചിരുന്ന, ആഴമറ്റ ജ്ഞാനസംവാദങ്ങളും മറ്റും എത്രയും സജീവമായിരുന്ന ‘അനുഭവമണ്ഡപ’ത്തിന്റെ മൂല്യമാനങ്ങൾ ‘ഭക്തിപ്രസ്ഥാന’മെന്ന അക്കാദമിക് സംവർഗത്തിന് (category) ഉൾക്കൊള്ളാവതല്ല.

കാശ്മീരം മുതൽ കേരളം വരെയുള്ളിടങ്ങളിൽനിന്നുവന്ന ‘ശരണരി’ൽ പലരുടെയും വചനങ്ങൾ നാമമാത്രമായെങ്കിലും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിൽനിന്നുവന്ന ‘ഗുഗ്ഗവ്വ’യുടെ (കുക്കുമ്മ?) പേരു് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. ‘ധൂപകായകദ ഗുഗ്ഗവ്വ’യുടേതെന്നറിയപ്പെടുന്ന (ധൂപം പുകയ്ക്കൽ തൊഴിലാക്കിയ ഗുഗ്ഗവ്വ) നാലഞ്ചുവചനങ്ങളുണ്ട്. ‘ശൂന്യസമ്പാദനെ’ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ് വചനകാരരായ പലരുടെയും പേരുകൾ പറയുന്നത്; എങ്കിലും അവരുടെയെല്ലാം വചനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഓലഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രയാസവും (ചിതലിനു പ്രസിദ്ധമാണ് കർണ്ണാടകം) കാലത്തിന്റെ മഹത്വവും ഇതിനു കാരണമായിരിക്കാം. ഏതായാലും അക്കമഹാദേവിയുടേതായി ഏതാണ്ട് നാനൂറ്റിഇരുപതു വചനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ലഭ്യമായ എല്ലാ വചനസംഗ്രഹങ്ങളും താളിയോലകളും പരിശോധിച്ച്, താരതമ്യങ്ങളും പഠനങ്ങളും നടത്തി വചനസാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ തന്റെ ചിരമുദ്ര പതിപ്പിച്ച പ്രൊഫ. (ഡോ.) എൽ. ബസവരാജു സംശോധനം ചെയ്ത്, ഗീതാ ബുക്ക് ഹൗസ് (മൈസൂർ) പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അക്കന്റെ വചനങ്ങൾ (അക്കന വചനഗളു) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുള്ളവയാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വചനങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഇരുനൂറ്റിമൂന്ന് വചനങ്ങൾ ഈ ലേഖകൻ പരിഭാഷ ചെയ്തത് Songs For Siva എന്ന പേരിൽ Yale University Press പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (എന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടിടത്തോളം) കന്നഡത്തിൽനിന്ന് നേരിട്ട് മലയാളത്തിലേക്ക് ഇതാദ്യമായാണ് അക്കന്റെ വചനങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. (ശ്രീ. ഡി. വിനയചന്ദ്രനും, ശ്രീ. എം. രാമയുമടങ്ങിയവർ ചേർന്നു ചെയ്തതും സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമായ വചനങ്ങളെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല). ശ്രീ. എ. കെ. രാമാനുജൻ വിവർത്തനം ചെയ്ത് ‘പെൻഗ്വിൻ’ പുറത്തിറക്കിയ Speaking of Siva-യിലൂടെയാണ് ആധുനികർ വചനങ്ങളെ അധികമായി അറിയാൻ തുടങ്ങിയത്. ഇതിൽ അക്കന്റെ അമ്പതു വചനങ്ങളും അല്ലമ പ്രഭു, ബസവണ്ണൻ, ഭാസിമയ്യ എന്നിവരുടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത വചനങ്ങളുമാണുള്ളത്. നിത്യൻ (ഗുരു നിത്യചൈതന്യയതി) ഇതിൽനിന്നുള്ള പല ശ്ലോകങ്ങളും മലയാളത്തിലാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവ നിത്യനൊത്ത് മൂലവുമായി ചേർത്തുവച്ചു പഠിക്കുമ്പോഴാണ് കന്നഡയിൽനിന്നു നേരിട്ടൊരു വിവർത്തനം നന്നായിരിക്കുമെന്ന പൊതുവഭിപ്രായമുണ്ടായത്. ഇരുപതു വർഷത്തിലധികമായി ഈ ശ്രമം തുടങ്ങിയിട്ടെന്നും ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇതു വെളിച്ചം കാണുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷവും ആശ്വാസവും ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അക്കന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലേക്ക് കുറഞ്ഞൊന്നു പ്രവേശിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെന്ന ശിവനോട് അക്കമഹാദേവിക്കുള്ള പാരസ്പര്യത്തിന്റെ തീവ്രതയാലാകണം, അക്കയെ ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ അവതാരംതന്നെയായാണ് വീരശൈവർ കാണുന്നത്, അതുകൊണ്ടു തന്നെ ചരിത്രവസ്തുതകളും തീയതികളും അപ്രസക്തമാകുന്നു. എന്നാൽ, അക്ക വിവാഹംചെയ്തുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന കൗശികൻ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കർണ്ണാടകത്തിലെ ‘ശിവമൊഗ’ ജില്ലയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ജൈനനാടുവാഴിയായിരുന്നുവെന്നതിനു രേഖകളുണ്ട്. അതിസുന്ദരിയായ മഹാദേവിയെക്കണ്ടു മോഹിച്ച കൗശികരാജാവ് വിവാഹം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും ശൈവപാരമ്പര്യം പിന്തുടർന്നിരുന്ന അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ വിസമ്മതിച്ചെന്നും എന്നാൽ അവരെ രാജകോപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കാനായി അക്ക വിവാഹത്തിനു സമ്മതിച്ചെന്നും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ ശിവനെ സ്വയംവരിച്ചിരുന്ന മഹാദേവി മൂന്നു നിബന്ധനകളോടെയാണ് കൗശികനു വിവാഹസമ്മതം കൊടുത്തത്.

ഒന്ന്, താൻ സ്വന്തം ഇച്ഛപോലെ ശിവധ്യാനത്തിലേർപ്പെടും; രണ്ട്, സ്വന്തം ഇച്ഛപോലെ ശിവശരണരുമൊത്തു സമയം കഴിക്കും; മൂന്ന്, സ്വന്തം ഇച്ഛപോലെ ഗുരുസേവയിൽ ഏർപ്പെടും. തന്റെ ഈ മൂന്നു നിബന്ധനകൾ കൗശികരാജാവ് ലംഘിക്കാത്തിടത്തോളം താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ കഴിയും; അവ തെറ്റിച്ചാൽ സ്വതന്ത്രയായി ജീവിക്കും. മഹാദേവിയുടെ ആ ഉടമ്പടി രാജാവ് അംഗീകരിച്ചു. അവ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടുതന്നെ പാലിച്ചുപോരവേ ഒരിക്കൽ, ഭിക്ഷാംദേഹിയായ ഒരു ജംഗമൻ (ശൈവഭിക്ഷു) കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നു. മഹാദേവി അപ്പോൾ വിശ്രമിക്കയായിരുന്നതിനാൽ ഉണർത്തേണ്ടതില്ലെന്നു രാജാവ് ഭൃത്യരോടു പറഞ്ഞത് അവർ അനുസരിച്ചെങ്കിലും ഉണർന്നുവന്ന മഹാദേവി ഇനി രണ്ടു കരാറുകളേ ശേഷിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു.

കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞ്, ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്ന മഹാദേവിയെക്കണ്ട് ആസക്തനായി രാജാവ് അവളെ കയറിപ്പുണർന്നപ്പോൾ, ഇനിയും ഒരു കരാർ മാത്രമേ തനിക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമിടയിൽ ഉള്ളൂവെന്ന് മഹാദേവി കൗശികനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. മറ്റൊരിക്കൽ, കൗശികനുമൊത്ത് മഹാദേവി കിടപ്പറയിലായിരിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ദീക്ഷാഗുരു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വന്നു. ഗുരു വന്നതറിഞ്ഞ് സ്വീകരിക്കാൻ ഓടിച്ചെന്ന മഹാദേവിയോടു ഗുരു, ‘പോയി വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടു വരൂ മകളെ’ എന്നു പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ദേവി കിടപ്പറയിലേക്ക് മടങ്ങിയെങ്കിലും കുപിതനായ രാജാവ്, ‘മഹാശരണയായ നിനക്ക് ഉടുതുണിയെന്തിന്”, എന്നുചോദിച്ച് വസ്ത്രം കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ മഹാദേവി മൂന്നു നിബന്ധനകളും ലംഘിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇനി താൻ പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രയാണെന്നും രാജാവിനോടു പറഞ്ഞിട്ട് കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഒരു യുവതിക്ക് നഗ്നയായി തെരുവിലിറങ്ങി നടക്കുകയെന്നത് അചിന്ത്യമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, എട്ടു നൂറ്റാണ്ട് മുമ്പ് അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ഒരുമ്പെട്ട മഹാദേവി വളരെ പ്രസക്തമായ ചില സമസ്യകൾ നമുക്കുമുന്നിൽ ഉയർത്തുന്നുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടാണ് ശരീരം നമുക്കു ലജ്ജാവഹമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്? ആദവും ഹവ്വയും നന്മ-തിന്മകളുടെ കനി പറിച്ചുതിന്നുന്നതോടെ അത്തിയിലകൾകൊണ്ട് സ്വയം മറയ്ക്കാൻ മാത്രം നാണിച്ചുപോകുന്നത് എന്താണ്? അതുമുതൽ ഇങ്ങോട്ട് എന്തെല്ലാംതരം ‘നാണങ്ങൾ’ നമുക്കു മറച്ചുവെയ്ക്കേണ്ടി വരുന്നു? കൊട്ടാരം വിട്ടിറങ്ങി നടക്കുന്ന അക്കമഹാദേവി പൂക്കളോടും കിളികളോടും തുമ്പികളോടുമെല്ലാം തന്റെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ എവിടെയാണെന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ട്. അക്കയുടെ ആ അന്വേഷണം അവസാനിക്കുന്നത് ഉള്ളതെല്ലാം തന്റെ പതിതന്നെയാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലാണ്. അങ്ങനെ, എല്ലാ ശരീരവും ശിവന്റെയാണെന്ന നഗ്നസത്യത്തെ അറിയുന്ന അക്കയ്ക്ക് ആ ശരീരത്തിൽ ലജ്ജിക്കേണ്ടതായി യാതൊന്നുമില്ലെന്ന് സുവ്യക്തമാണ്. ശിവന്റെ ഉള്ളിലായവളാണ് താനെന്ന് അക്കതന്നെ ഒരിടത്ത് പറയുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ, താനായിരിക്കുന്ന ഉണ്മയുടെ പൂർണ്ണതയെ, വിശ്വവ്യാപകതയെ, അറിയുന്നതാണ് ഭയങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അക്കയെ മോചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതിനുവിരുദ്ധമായി തന്റെ സ്വത്വത്തെ നന്മ-തിന്മകളുടെ സാപേക്ഷികതയിലൂടെ, ഉള്ളതിൽനിന്നെല്ലാം അന്യവൽക്കരിച്ച്, കാണുന്ന അശ്ലീലത്തിൽനിന്നാണ് ഭയങ്ങളും നാണങ്ങളുമെല്ലാം ഉടലെടുക്കുന്നത്. ദൈവരാജ്യത്തിൽ (ഏദൻ തോട്ടത്തിൽ) തങ്ങളെന്നു പ്രവേശിക്കുമെന്നു ചോദിക്കുന്ന ശിഷ്യരോട് യേശു, ‘നിങ്ങൾ എന്നു ശിശുക്കളെപ്പോലെ ഉടുതുണികൾ ഉരിഞ്ഞു കളഞ്ഞിട്ട്, അവയുടെ മേൽ നൃത്തം ചവിട്ടുമോ, അന്നു നിങ്ങൾ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കും’ എന്നാണ് മറുപടി പറയുന്നത് (തോമസിന്റെ സുവിശേഷം, വചനം: 37).

ജൈനരിലെ തീവ്ര ആദ്ധ്യാത്മികപാരമ്പര്യമുള്ള ‘ദിഗംബരരും’ അക്കയ്ക്കു പ്രചോദനം നൽകിയിരിക്കാം. കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നും അനുഭവമണ്ഡപത്തിലേയ്ക്കാണ് മഹാദേവി പോകുന്നത്. വചനങ്ങളുടെ വിപ്ലവം ജ്വലിച്ചുനിന്ന കാലമായിരുന്നു അന്ന്. ബസവാദി ശരണരുടെ പ്രശസ്തിയും അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ മഹാദേവിയെ അങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചിരിക്കണം. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിരുന്ന ഗുരു അല്ലമപ്രഭു, മഹാദേവിയോട് കർക്കശമായ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു: ‘നിന്റെ ഭർത്താവാര്?’ എന്നായിരുന്നു ആദ്യചോദ്യം. ‘ശിവനേ, നീയെന്റെ പതിയാകണമെന്ന് അനന്തകാലം തപിച്ചവൾ ഞാൻ...’ എന്ന സുപ്രസിദ്ധ വചനമായിരുന്നു ഉത്തരം. ‘ദേഹാഭിമാനം ഇല്ലാത്തവളെങ്കിൽ എന്തിനു മുടികൊണ്ടു ശരീരം മറയ്ക്കുന്നു’വെന്നതായിരുന്നു പ്രഭുദേവരുടെ അടുത്ത ചോദ്യം. ‘നെഞ്ചിൽ കാമദേവന്റെ മുദ്രയുള്ളത് കണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് മനക്ഷോഭം ഉണ്ടായെങ്കിലോ എന്ന ശങ്കയാലാണ് താൻ മാറുമറച്ചതെന്നും, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ ഉള്ളിലായവളെ ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നും മറുപടി പറഞ്ഞ മഹാദേവിയെ അല്ലമപ്രഭു തന്റെ ജേഷ്ഠസഹോദരിയായി ഗണിക്കുകയും ‘അക്ക’ എന്നു വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയാണ് മഹാദേവി ‘അക്കമഹാദേവി’യായത്. ബസവണ്ണനാകട്ടെ ‘എന്നെ പെറ്റ അമ്മ’ എന്നുപറഞ്ഞ് മഹാദേവിയുടെ സാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ ഔന്നത്യം അംഗീകരിക്കുകയാണ്. അക്കയ്ക്ക്, അല്ലമ്മപ്രഭുവിനോടും ബസവണ്ണനോടുമുള്ള പാരസ്പര്യവും അക്കയുടെ വചനങ്ങളിൽ പലയിടത്തും കാണാവുന്നതാണ്.

അക്കന്റെ ‘ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ’ എന്ന പദം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ‘ചന്ന’ എന്നാൽ ‘ചന്തമുള്ള’, ‘പ്രിയപ്പെട്ട’ എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം. ‘മല്ലിക’ മുല്ലപ്പൂവാണല്ലോ, ‘അർജ്ജുനൻ’ എന്നാൽ ‘വെളുത്തവൻ’ എന്നും. ശിവനിൽനിന്ന് ‘പാശുപതാസ്ത്രം’ നേടുവാൻ തപസ്സു ചെയ്ത അർജ്ജുനന്റെ യോഗ്യത പരീക്ഷിക്കാൻ ‘കിരാത’രായി ശിവപാർവ്വതിമാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടെന്നും അർജ്ജുനനും ശിവനുമായി മത്സരിച്ചുനടന്ന ശരവർഷത്തിൽ ദേവി ഇടപെടുകയും, അർജ്ജുനനെയ്ത അമ്പുകൾ മുല്ലപ്പൂക്കളായി ശിവനെ മൂടുകയാൽ ശിവൻ മുല്ലപ്പൂപോലെ വെളുത്തെന്നും അങ്ങനെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനായെന്നുമാണ് ഐതിഹ്യം. ഏതായാലും ഇക്കഥയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഇടപെടൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്, സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തി, അന്യതയുടേയും മത്സരത്തിന്റെയും കൂരമ്പുകളെ എത്രയും തരളമായ മുല്ലപ്പൂക്കളാക്കുന്നു.

‘കവിത’ എന്നു നാം വിവക്ഷിക്കാറുള്ള ഒരർത്ഥവും ‘വചന’ത്തിനില്ല. ‘വാക്കു കൊടുക്കുക’ എന്ന അർത്ഥമാണുള്ളത്; ‘വചനഭ്രഷ്ടത്വം’ എങ്ങനെയും ഒഴിവാക്കേണ്ടതുമാണ്. വൃത്തം, ഛന്ദസ്സ്, എന്നൊന്നും കെട്ടിയൊതുക്കാനാവാത്തപോലെയായിരുന്നു വചനത്തിന്റെ തിരതള്ളൽ. പ്രഥമവചനകാരനായി അറിയപ്പെടുന്നത് പത്താം നൂറ്റാണ്ടുകാരനായ ദാസിമയ്യയാണ്. പകുതിയെങ്കിലും വചനങ്ങൾ ചോദ്യങ്ങൾക്കോ സന്ദർഭങ്ങൾക്കോ ഉള്ള പ്രതികരണങ്ങളാണ്. ഇവയധികവും ‘ശൂന്യസമ്പാദനെ’ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥാവലികളിലുൾപ്പെടുന്നവയാണ്. വിവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, മൂലത്തിലും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള പല വചനങ്ങളുമുണ്ട് ഇക്കൂട്ടത്തിൽ. ഉദാഹരണത്തിന് ‘രണ്ടിനും വിട്ട കിടാവിനെപ്പോലെ’ എന്നുള്ള വചനം. അതിനെക്കുറിച്ച് കന്നഡപണ്ഡിതരോടു പലരോടും ചോദിച്ചെങ്കിലും ആർക്കും അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി ഒരുത്തരവും പറയാനില്ല. എന്നാൽ ഏതകിട്ടിൽനിന്ന് മുലകുടിക്കണം എന്നു ശങ്കിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു പശുക്കുട്ടിയെ സങ്കൽപ്പിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് ഉഭയങ്ങൾക്കിടയിൽപ്പെട്ടു കുഴയുന്ന സ്വന്തം മനസ്സിന്റെ അവസ്ഥതന്നെ ഓർമ്മവരുന്നു.

വചനങ്ങൾ മലയാളത്തിലാക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവപ്പെട്ടത് രണ്ടുഭാഷകളുടെ സാമ്യം മൂലമാണ്. കന്നഡയും മലയാളവും തമ്മിൽ വ്യത്യസ്ഥതകളെക്കാൾ സമാനതകളാണുള്ളത്. ചില സന്ദിഗ്ദ്ധതകൾ അടിക്കുറിപ്പുകളായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മൂലവചനങ്ങളിലെ ഭാഷയെ കഴിവതും അങ്ങനെ തന്നെ മലയാളത്തിലാക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് വായനാനുഭവത്തെ ബാധിക്കാനിടയുള്ള മറ്റൊരു കാര്യം. ‘ഗണ്ട’ എന്ന കന്നഡപദം ഭർത്താവ് എന്നർത്ഥമുള്ളതാണ്. കണ്ടൻ എന്നതാണ് തത്തുല്യമായ മലയാള പദം. ഗണ്ടൻ വരുന്ന ഓരോ വചനവും ‘കണ്ട’നായി എന്നെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചെങ്കിലും ‘ഭർത്താവ്’ എന്നുതന്നെയാണ് ഈ കൃതിയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ‘വേശ്യ’ എന്നർത്ഥമുള്ള ‘സൂളെ’യാണ് സമാനമായ മറ്റൊരു പദം. ‘ചൂല’ (വേശ്യ) എന്ന് മലയാളം നിഘണ്ടുവിലുണ്ടെങ്കിലും ‘വേശ്യ’ എന്നുതന്നെ ഒത്തുതീർപ്പാക്കുകയായിരുന്നു ഒടുവിൽ. ‘അംഗം-ലിംഗം’, ‘ഭക്തൻ-ഭവി’ തുടങ്ങിയ ദ്വന്ദങ്ങളെ കഴിവതും അക്ക ഉപയോഗിച്ചരീതിയിൽത്തന്നെ മലയാളത്തിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ‘ലിംഗാംഗസാമരസ്യം’ (ലിംഗവും അംഗവും ഒരേ രസമുള്ളതാകൽ) ആണ് സാധനയുടെ ലക്ഷ്യം.

ഗുരു-ലിംഗം-ജംഗമൻ എന്ന വാക്കുകൾ പലവുരു വചനങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ‘വീരശൈവ’ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം തന്നെ ആയിരിക്കുന്ന ഈ വാക്കുകളെ കുറഞ്ഞൊന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ‘ഗുരു’ എന്നാൽ ‘ഇരുട്ടിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നത്’ എന്നാണർത്ഥം. അറിവുവെളിച്ചം ശിഷ്യരിൽ സഹജമായുള്ളതാണ്, ജീവിതത്തിലെ വ്യാവഹാരികതകളുണ്ടാക്കുന്ന ആശയക്കുഴപ്പത്തെ-ഇരുട്ടിനെ അകറ്റുകയേ ഗുരു ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. സോക്രട്ടീസ്, ഗുരുവിനെ ഒരു വയറ്റാട്ടിയോടാണ് ഉപമിക്കുന്നത്. സ്വാർത്ഥചിന്തയേതുമില്ലാത്ത, ത്യാഗിയായ, ഗുരുവിന് ശിഷ്യനെ പൂർണ്ണബോധത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുകയെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരുദ്ദേശവുമില്ല. ഗുരുവിന്റെ അനുജ്ഞയില്ലാത്ത ഒരു ജ്ഞാനവും സുനിശ്ചിതമല്ല. സാധകന്റെ (ശിഷ്യയുടെ) മനകല്പിതമായ വിഭ്രാന്തികളിൽനിന്നും മോഹങ്ങളിൽനിന്നും ഇതയാളെ രക്ഷിക്കുന്നു. ഗുരു, ജ്ഞാനത്തിന്റെ, ‘രഹസ്യ’ങ്ങളിലേക്ക് ശിഷ്യനെ ‘ദീക്ഷി’തനാക്കുന്നു. ആ രഹസ്യങ്ങൾ ആരും ഒളിച്ചുവെക്കുന്നുവെന്നല്ല, എല്ലാവരും തിരിച്ചറിയുകയോ കാണുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രം ‘രഹസ്യ’ങ്ങളായിരിക്കുന്നവയാണ്.

വീരശൈവദീക്ഷയിൽ ഗുരു ശിഷ്യന് ഒരു ‘ലിംഗം’ നൽകുന്നു. ‘ലിംഗ’മെന്നാൽ ‘അടയാളം’. വളരെയധികം തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രതീകമാണ് ശിവലിംഗം. സ്ത്രീപുരുഷരുടെ നിത്യമായ ഒരുമയുടെ പ്രതീകമായ ‘ലിംഗ’ത്തിന് പല മാനങ്ങളുമുണ്ട്. പലപ്പോഴും അതൊരു ജ്യോതിർലിംഗമാണ്. ബൈബിളിലെ പഴയ നിയമത്തിൽ കല്ലു തലയിണയാക്കി ഉറങ്ങിയ ‘യാക്കോബ്’ ഒരു സ്വപ്നം കാണുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ മാലാഖമാർ കയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ‘ഗോവണി’യാണ് യാക്കോബ് കാണുന്നത്. ഉറക്കമുണർന്ന യാക്കോബ്, കല്ലു നിവർത്തിവച്ച്, അതിനെ എണ്ണകൊണ്ട് ‘അഭിഷേകം’ ചെയ്യുന്നു (ഇന്നും ശിവഭക്തർ ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ) ഭൂമിയെയും സ്വർഗ്ഗത്തെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന, അന്നം മുതൽ ആനന്ദം വരെ നീളുന്ന ഒരു മൂല്യവ്യസ്ഥയെയാണിത് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. ഗുരു നൽകുന്ന ലിംഗരൂപം ജീവിതതത്വങ്ങളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അറിവിന്റെ പ്രതീകമാണ്. ആരും ജന്മനാ വീരശൈവരാകുന്നില്ല. ഗുരുവിനാൽ ദീക്ഷിതനായാലേ ‘വീരശൈവ’നാകുകയുള്ളൂ.

‘ജംഗമ’നെന്നാൽ ‘വന്നുംപോയും’ ഇരിക്കുന്നവൻ തത്വത്തിൽ ‘സ്ഥാവര’ത്തിന്റെ മറുവശമാണ്. ‘ലിംഗം’ സ്ഥാവരമെങ്കിൽ, മുക്തനായി ചരിക്കുന്ന ദീക്ഷിതൻ ‘ജംഗമ’നാണ്. ‘വാക്കും അർത്ഥവും’ ഒരുമിക്കുന്നത് ‘ജംഗമ’നിലാണ്. അതിനാൽത്തന്നെ ‘ജംഗമൻ’ പൂജനീയനാണ്. ‘വഴിപോക്ക’രായിത്തീരാൻ യേശുവും ശിഷ്യരെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

കർണ്ണാടകത്തിലെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ വസിക്കുമ്പോൾ ‘വാമൊഴി’യായിത്തന്നെയാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ‘വചനങ്ങൾ’ കേട്ടത്. ഇന്നും വചനങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും പാടി അലയുന്ന ധാരാളം ‘സാധുക്കൾ’ കർണ്ണാടകത്തിലെ ഗ്രാമങ്ങളിലുണ്ട്. ഇവരിൽ ‘നിരക്ഷര’രായവർക്കുൾപ്പെടെ നൂറുകണക്കിന് പാട്ടുകൾ ഹൃദിസ്ഥമാണ്. ഈ പാട്ടുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ അവയുടെ വഴികൾ പലപ്പോഴും തെളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും എന്റെ ഉള്ളിലും മുഴങ്ങുന്നതായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടതിനാലാണ് ഞാൻ ഈ വിവർത്തനത്തിന് മുതിർന്നത്.

ഇത്രയും ആമുഖമായിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, പ്രിയ വായനക്കാരേ, അക്കമഹാദേവിയെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കൈയിലേൽപ്പിക്കുന്നു...

വിനയചൈതന്യ

1. നിലത്തിൻ മറയിലെ നിധിപോലെ,
ഫലത്തിൻ മറയിലെ രുചിപോലെ,
ശിലയിൻ മറയിലെ പൊന്നുപോലെ,
തിലത്തിൻ മറയിലെ തൈലം പോലെ,
മരത്തിൻ മറയിലെ തീ പോലെ,
ഭാവത്തിൻ മറയിൽ ബ്രഹ്മമായിരിക്കും
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ നില ആർക്കുമറിയില്ല.

2. എന്നെ ഞാനറിയാതിരുന്നപ്പോൾ
എവിടിരുന്നു നീ, ചൊല്ലയ്യാ.
പൊന്നിനുള്ളിലെ നിറം പോലെ
എന്നുള്ളിലിരുന്നയ്യാ.
എന്നുള്ളിലിരുന്നിട്ടും ഇല്ലാത്ത ഭേദം ഞാൻ
നിന്നിൽ കണ്ടു, കണ്ടില്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

3. പാലിനു നെയ്യെ വിഴുങ്ങി വേറാകാനാകുമോ?
സൂര്യകാന്തസ്ഫടികത്തിൻ അഗ്നിയെ
ആർക്കു ഭേദിക്കാനാകും?
അപാരമഹിമൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.
നീ എന്നുള്ളിലടങ്ങിയിരിക്കും വഴി
വേറില്ലാതെ കണ്ടു കൺതുറന്നേൻ.

4. നാരകം, ചെറുനാരകം, മാവു മാതളത്തിനു
പുളിനീരൊഴിച്ചവർ ആരയ്യാ?
കരിമ്പു വാഴ പ്ലാവു നാളികേരത്തിനു
മധുരനീരൊഴിച്ചവർ ആരയ്യാ?
കഴമ വരക നെല്ലരികൾക്കു
പോഷകത്തിന്നുദകം ഒഴിച്ചവർ ആരയ്യാ?
മരുവകം മല്ലിക കർപ്പൂരത്തുളസിക്കു
പരിമള ഉദകമൊഴിച്ചവർ ആരയ്യാ?
ഇന്നീ ജലവും ഒന്ന്, നിലവും ഒന്ന്,
ആകാശവും ഒന്ന്-
ജലത്തിൽ പലദ്രവ്യങ്ങളും കൂടി
തന്റെ വിധം വേറായിരിക്കും പടി
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യൻ
പല ജഗങ്ങളെയും കൂടിയിരുന്നാലെന്തു?
തന്റെ വിധം വേറെ.

5. കായത്തെ നിഴലായി ബാധിച്ച മായ,
പ്രാണനെ മനമായി ബാധിച്ച മായ,
മനത്തെ നിനവായി ബാധിച്ച മായ,
നിനവിനെ അറിവായി ബാധിച്ച മായ,
അറിവിനെ മറവായി ബാധിച്ച മായ,
ജഗത്തിൻ കൂട്ടങ്ങളെ ചെങ്കോലെടുത്തു
ബാധിച്ച മായ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, നീ വിരിച്ച മായയെ
ആരും വെല്ലില്ല.

6. ഹരിയെ വിഴുങ്ങി മായ, അജനെ വിഴുങ്ങി മായ,
ഇന്ദ്രനെ വിഴുങ്ങി മായ, ചന്ദ്രനെ വിഴുങ്ങി മായ,
അറിയാമെന്ന വമ്പന്മാരെ വിഴുങ്ങി മായ,
അറിയില്ലെന്ന അജ്ഞാനികളെ വിഴുങ്ങി മായ,
ഈരേഴു ഭുവനങ്ങളെയും ആവരണം ചെയ്ത മായ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
എന്റെ മായയെ മാറ്റൂ, കരുണയിൽ.

7. വിട്ടേനെന്നാലും വിടില്ലീമായ,
വിടാതിരുന്നാൽ പുറത്തേറുമീ മായ,
യോഗിക്കു യോഗിനിയായി ഈ മായ,
ശ്രമണനു ശ്രമണിയായി ഈ മായ,
യതിയ്ക്കു സ്തുതിപാഠിയായി ഈ മായ,
നിന്റെ മായയ്ക്കു ഞാൻ അഞ്ചുന്നോളല്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, നിന്നാണെ.

8. അല്ലെന്നാൽ അതെയെന്ന് ഈ മായ,
വേണ്ടെന്നാലും വിടില്ല ഈ മായ,
എനിയ്ക്കിതു വിധിയോ!
ഒത്ത് അടി പണിഞ്ഞാൽ[1] പിന്നെ വേറുണ്ടോ?
കാക്കയ്യാ, ശിവധോ!

1. 'മറെ ഹൊക്കടെ'—മറപോയാൽ—അടി പണിഞ്ഞാൽ, ആശ്രയിച്ചാൽ, നമിച്ചാൽ എന്നൊക്കെ അർത്ഥം.

9. എന്റെ മായയുടെ മദത്തെ മുറിക്കയ്യാ,
എന്റെ കായത്തിൻ കലപിലയെ കെടുത്തയ്യാ,
എന്റെ ജീവന്റെ ചാഞ്ചാട്ടം മാറ്റയ്യാ,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
എന്നെ ചുറ്റിയ പ്രപഞ്ചത്തെ വിടിയ്ക്കു,
നിന്റെ ധർമ്മം.[2]

2. 'ധർമ്മം'—കർത്തവ്യം. ചെയ്യേണ്ടത്.

10. കണ്ടേനെന്നാൽ ദൃഷ്ടി മറയാകും,
കൂടിയേനെന്നാൽ ഭാവം മറയാകും
അറിഞ്ഞേനെന്നാൽ മറവു മറയാകും
നിന്റെ മായയെ മറികടക്കൽ എന്നാലാമോ?
കാക്കയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

11. എന്റെ കായം മണ്ണ്, ജീവൻ വെളി,[3]
ഏതിനെ പിടിയ്ക്കയ്യാ, ദേവാ!
നിന്നെ എവ്വിധം നിനയ്ക്കയ്യാ?
എന്റെ മായയെ മാറ്റയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

3. 'ബയലു'—വയൽ, ആകാശം, വെളിച്ചം. ഉദാ... 'വെളി മുതലായ വിഭൂതിയഞ്ചുമോർത്താൽ...' (നാരായണഗുരു, ആത്മോപദേശശതകം)

12. പിന്നിൽ തോട്, മുന്നിൽ പുഴ-
പോകേണ്ട വഴിയേതു, ചൊല്ലു.
പിന്നിൽ ചിറ, മുന്നിലെ വല-
എളുപ്പമിരിലേതു നീ ചൊല്ലു.
നീയിട്ട മായ കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു,
കാക്കയ്യാ, കാക്കയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

13. ഉള്ളതൊരു തനു, ഉള്ളതൊരു മനം,
ഞാനിനി ഏതു മനസ്സിൽ ധ്യാനിയ്ക്കണമയ്യാ?
സംസാരത്തെ ഇനി ഏതു
മനസ്സിൽ തല്ലിനമാക്കമയ്യാ?
അയ്യോ, കെട്ടു, ഞാൻ കെട്ടു!
സംസാരത്തിനല്ല, പരമാർത്ഥത്തിനല്ല,
രണ്ടിനും വിട്ട കിടാവിനെപ്പോലെ![4]
വിലവും വിളാപ്പഴവും[5] ഒരുമിച്ചു പിടിയ്ക്കാമോ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

4. 'എരടക്കെ ബിട്ട കരുവന്തെ'—കൃത്യമായൊരർത്ഥം കന്നഡ പണ്ഡിതരും പറയുന്നില്ല. രണ്ടു (പശുക്കൾക്കു) വിട്ടകിടാവിനെപ്പോലെ?
5. വിളാപ്പഴം—wood-apple; പുളിയും മധുരവും ചേർന്നൊരു ഫലം. വിലവുമായി സാദൃശ്യമുള്ളത്. ഡെക്കൻ പീഠഭൂമിയിൽ കണ്ടുവരുന്നു. പാനകമുണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

14. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ, സപ്തധാതുക്കൾ,
അഷ്ടമദങ്ങൾ-
കൊന്നു കൊലവിളിച്ചല്ലോ!
ഹരിബ്രഹ്മരുടെ പെരുമ മുറിച്ചു
കൊന്നുകൊലവിളിച്ചല്ലോ!
മഹാ ഋഷിമാരുടെ തപസ്സുകെടുത്തി കൊന്നു
കൊലവിളിച്ചല്ലോ!
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനേ ശരണമെന്നു
നമ്പി ആശ്രയിച്ചാൽ[6]
അഞ്ചി നിന്നുവല്ലോ!

6. 'മറെ ഹൊക്കടെ'—മറചേർന്നാൽ, അഭയം ഗമിച്ചാൽ, ആശ്രയിച്ചാൽ. പലവുരു ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നൊരു പ്രയോഗം.

15. എരുമയ്ക്കൊരു ചിന്ത,
തോലുണിക്കാരന് ഒരു ചിന്ത,
എനിക്കെന്റെ ചിന്ത,
തനിക്കു തന്റെ കാമത്തിന്റെ ചിന്ത.
ഇല്ല, വേണ്ട, ചേല വിട്ടു മായാ,
എനിക്ക് ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന ദേവൻ
ഇണങ്ങുമോ ഇണങ്ങില്ലയോ എന്ന ചിന്ത.

16. കല്ലും ചുമന്നു കടലിൽ മുങ്ങിയാൽ
ഇടതകൾ തീരുമോ, അമ്മാ?
ഉണ്ടിട്ടും വിശക്കുന്നെന്നാൽ കഷ്ടം തന്നെ!
കണ്ടു കണ്ടിട്ടെല്ലാം മനം വെന്താൽ
കാന്തൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ
എങ്ങനെ ഇണങ്ങുമയ്യാ?

17. അയ്യാ, നിന്നെ തൊട്ടിട്ടും
തൊട്ടില്ലിന്നിന്റെ മനം, കണ്ടോ,
അഴിഞ്ഞു കഴഞ്ഞിന്റെ മനം,
പട്ടണവാതിലിലെ ചുങ്കക്കാരനെപ്പോലെ
എരിപിരി കൊണ്ടെന്റെ മനം,
രണ്ടെന്നു മറന്ന് ഒഴിയുന്നില്ലെന്റെ മനം,
നീ ഞാനാകും വഴിയേതു ചൊല്ലു,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

18. എപ്പോഴും എന്റെ മനം ഉദരത്തിലേക്കൊഴുകുന്നു,
കാണാനാകുന്നില്ലയ്യാ, നിന്റെ മുഖം,
ഭേദിയ്ക്കാനറിയില്ലയ്യാ, നിന്റെ മായയെ;
മായയുടെ സംസാരത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നേൻ,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്നെ പൊതിയും പോലാക്കു എന്നെ,
നിന്റെ കരുണയാൽ.

19. മനം തന്റെ സാക്ഷിയെക്കണ്ട് അനുഭവിയ്ക്കാൻ
നിജസ്ഥിതിയാൽ[7] ആകമെന്നല്ലാതെ
അതു പ്രമാണത്തിൽ അടങ്ങുമോ?
എടി തള്ളേ, നീ മരായി തന്നെ.
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന് ഇണങ്ങി
സ്വയം വിറ്റുപോയവൾ ഞാൻ,
നിന്റെ തായത്തമൊന്നും വേണ്ട, പോടീ.

7. 'നെനവുഘനവെംബൊടെ'—നിനവു ഘനമെങ്കിൽ—സ്ഥിതി നിജമെങ്കിൽ.

20. ഊരു നടുവിലൊരു വേട്ടയിര വീണിരുന്നു-
ആരു കണ്ടവരുണ്ട്, കാണിക്കയ്യാ.
ഊരിലറിയിക്കും, പുരവാതിലിൽ വയ്ക്കും ഞാൻ,
അറിയിക്കും ഞാനെന്റെ വേട്ടയിര്,
അറിഞ്ഞ് അറിയാതൊരു വേട്ടയാടി ഞാൻ,
അറിയിച്ച തരു, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

21. കല്ലിന്നകത്തുപോയാൽ കല്ലായി വരുന്നു,
ഗിരിയിൽ ഒളിച്ചാൽ ഗിരിയായി വരുന്നു,
പാഴ് സംസാരമേ, മുതുകിൽ നിന്നു മുതുകേറി
വന്നേ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, ഇനിയെന്ത്, ഇനിയെന്ത്?

22. വെന്ത സംസാരം വിടാതെ പീഡിപ്പിക്കുന്നയ്യാ,
എന്തെന്ത് ചെയ്യമേൻ അയ്യാ?
അന്നന്നത്തെ സന്താപത്തിന് എന്ത്, എന്ത്
അയ്യാ?
വെന്ത ഉടലുപേക്ഷിക്കാൻ ഞാനില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
കൊല്ലു, കാക്കു, അത് നിന്റെ ധർമ്മം.

23. സംസാരമെന്ന പകയാണയ്യാ എന്റെ തന്ത,
എന്റെ വശക്കാർ എങ്ങും വിടാതെ
തെരക്കി വരുന്നുണ്ടയ്യാ,
എന്നെ തെരഞ്ഞുതെരഞ്ഞു
പിടിച്ചുകൊല്ലുന്നയ്യാ,
നിന്നെ ഞാൻ അടിപണിഞ്ഞാൽ കാക്കയ്യാ,
എന്റെയീ സങ്കടം അറിയൂ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

24. തനവിന്റെ സത്ത്വത്തെ തട്ടുത്തു,
മനസ്സിൻ വിരക്തിയെ കെടുത്തി,
ഘനത്തെ[8] കാണാൻ വിടാത്ത ദുഃഖം,
വല്ലവമ്മന്മാരെയും അടിട്ടടി ബാധിച്ചു.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്നെ മൂടുന്ന സംസാരത്തിന്റെ മറശ്ശീല
എന്നെ വരാൻ വിടുന്നില്ലയ്യാ.

8. 'ഘന'—പരംപൊരുൾ, ബ്രഹ്മം.

25. ഞാൻ പിറന്നപ്പോൾ സംസാരം പിറന്നു,
സംസാരം പിറന്നപ്പോൾ അജ്ഞാനം പിറന്നു,
അജ്ഞാനം പിറന്നപ്പോൾ ആശ പിറന്നു,
ആശ പിറന്നപ്പോൾ കോപം പിറന്നു,
ആ കോപാഗ്നിയുടെ താമസധൂമം മൂടിയപ്പോൾ
ഞാൻ നിന്നെ മറന്ന് ഭവദുഃഖത്തിന് ഇരയായി.
നീ കരുണയോടെ എട്ടുത്തെന്റെ മറവി മാറ്റി
നിന്റെ പാദം അറിയിക്കയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

26. അട്ടപ്പിൽ കയറി എരിതീ മറന്നവളെ,
മലയേറി ബഹളം മറന്നവളെ നോക്കു,
സംസാരസംബന്ധം നോക്കു,
സംസാരസംബന്ധം വരും ജന്മങ്ങളിലും
മുതുകിൽ നിന്നിറങ്ങില്ല.
അരഞ്ഞാണം അരഞ്ഞാണില്ലായ്മയും
ഒന്നായവൾ-
എന്നിലെന്തു നോക്കുമയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

27. അയ്യോ, സംസാരത്തിൻ
പൊള്ളത്തരം വന്ന് ആടിയല്ലോ!
അപ്പൻ, ബൊപ്പൻ എന്ന വേഷമതു
ആദ്യമേ വന്ന് ആടി,
നെയ്യിനുകിയ മീശയുള്ള വേഷമതു നട്ടനട്ടവിലാടി,
മുപ്പുതുക്കന്നെ വേഷമതു ഏറ്റവുമൊട്ടവിലാടി,
നിന്റെ നോട്ടം തീർന്നാൽ ഉടൻ
ജഗന്നാടകവും തീർന്നു,
അല്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

28. എനിക്കെന്തിനയ്യാ ചാവും പ്രപഞ്ചത്തിൻ
കളിപ്പാവ?
മായികത്തിൻ മലഭാണ്ഡം, ആതുരത്തിന്
ഭവനിലയം,
കംത്തിൻ വിടവിൽ ജലം പരക്കുന്ന
നിലം എനിക്കെന്തിനയ്യാ?
വിരൽ പഴം ഞെക്കുകയല്ലാതെ ചവയ്ക്കുമോ?
തിഞ്ഞെല്ലാം ജീവൻ, അതൊക്കാത്ത തരമെനിക്ക്.
എന്റെ പിഴകൾ പൊറുത്തുകൊള്ളു.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന ദേവദേവൻ
നിങ്ങൾതന്നെ അണ്ണന്മാരേ.

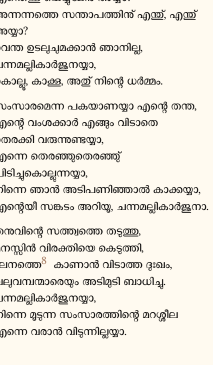

29. തന്റെ വിനോദത്തിനു താനേ
സൃജിച്ച സകല ജഗത്തും,
തന്റെ വിനോദത്തിനു താനേ
ചുറ്റിയതിൽ സകല പ്രപഞ്ചവും,
തന്റെ വിനോദത്തിനു താനേ
ചുഴറ്റി അനന്ത ഭവദുഃഖങ്ങളിൽ.
ഇങ്ങനെ എന്റെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ
എന്ന പരമശിവൻ
തന്റെ ജഗദ്വിലാസം മതിയായാൽ പിന്നെ
താനേ അറുക്കും അതിൻ മായാപാശത്തെ.

30. അരതാത്ത ഭവങ്ങളിൽ വന്നേനയ്യാ,
ഒടുങ്ങാത്ത താപങ്ങളിൽ നൊന്ത്
നിന്റെ കരുണയുടെ വഴി വന്നേനയ്യാ.
ഇതിനാൽ എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്
തന്നു ഇണങ്ങി, മനം വിറ്റു.
മറ്റൊന്നില്ലാത്ത തീവ്രസ്നേഹത്തിന്
ഇനി തരമെങ്ങ്, ചൊല്ലു, തന്തേ.

31. പിറക്കാത്ത യോനികളിൽ ജനിപ്പിച്ച്,
അരതാത്ത ഭവങ്ങളിൽ വരുത്തി,
ഉണ്ണാത്ത ഊണും ഊട്ടി,
വിധിക്കുള്ളിൽപ്പെടുത്തുന്നോൻ, കേൾക്കണ്ണാ.
തന്റെയോരെന്നാൽ പൊറുക്കുന്നോനോ?
അട്ടത്തിന്മേന ഭംഗിയുടെ തൊലു വലിച്ചുരിച്ചവൻ
വോരേഠ അറിയാൻ?
ഇതറിഞ്ഞ് വിടാതിരി, വിടാതിരി;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ഇത്തരം വഞ്ചകനമ്മാ.

32. പട്ടുനൂൽപ്പുഴ തന്റെ സ്നേഹത്താൽ വീട്ടുകെട്ടി
തന്റെ നൂല്ല തന്നെയേ ചുറ്റി ചാവുമ്പോലെ,
മനം വന്നതൊക്കെ ആശിച്ചു
ഞാൻ വെന്തുരുകുന്നയ്യാ.
എന്റെ മനസ്സിൻ ദുരാശയെ മാറ്റി
നിന്നോടു ചേർക്കു, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

33. അമേദ്ധ്യത്തിന്റെ മൺകടം, മൂത്രത്തിന്റെ മൊന്ത,
എല്ലിന്റെ പനമ്പ്, പഴുപ്പിന്റെ നാറ്റം-
ചുടട്ടെ ഈ ദേഹത്തെ;
ഉടൽ പിടിച്ചു ഉലയല്ലേ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ അറിയാത്ത മായാ.

34. ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, മൂന്നല്ല, നാലല്ല-
എൺപത്തിനാലു ലക്ഷം
യോനികളിൽ വന്നേൻ വന്നേ.
വരതാത്ത ഭവങ്ങളിൽ വന്നു വന്ന്
ഉണ്ടു ഞാൻ സുഖാസുഖങ്ങളെ.
പിന്നിലെ ജന്മം താനെന്തും ആയ്യോള്ളട്ടെ
മുന്നെ നീ കരുണ ചെയ്യു,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

35. കെടാതിരി, കെടാതിരി, മൂഢനടി പിടിയെടോ,
ദ്വന്ദ്വമല്ല നോക്കാക്കി നിന്നടല്,
ദ്വന്ദ്വമല്ല നോക്കെടോ സംസാരസുഖവും;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ എഴുതിയ അക്ഷരം
തുടച്ചമാറ്റുമെന്ന് തെരുതെരെ ശിവനു ശരണമാകു.

36. പുഴപോലെ വലഞ്ഞു പുളഞ്ഞ്
മണൽപോലെ തിരിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞ്,
കിനാവിലും കലങ്ങി ഞാൻ വിരണ്ടേ.
ആവിയിലെന്നപോലെ പുഴങ്ങിവെന്തേൻ;
ആപത്തിൽ സഖികളാരും ഇല്ലെനിക്കു
തുണയായി.
പരതി കാണാത്ത തരവും
ചേർന്ന് അകലാത്ത സുഖവും
എനിക്കു നീ അരുളണേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

37. കേൾക്കെന്റെ യാചന, ലാളിക്കെന്റെ യാചന.
പാലിക്കെന്റെ യാചന;
എന്തേ എൻമുറവിളി നീ കേൾക്കാത്തു, തന്തേ?
നീയല്ലാതെ മറ്റില്ല, മറ്റില്ല.
നീയേ എനിക്കു ഗതി, നീയേ എനിക്കു മതി, അയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

38. കൂട്ടം തെറ്റി പിടിപെട്ട കഞ്ജരം
തന്റെ വിന്ധ്യനെ നിനയ്ക്കുമ്പോലെ
നിനയ്ക്കുന്നേനയ്യാ.
ബന്ധനത്തിലായ കിളി
തന്റെ ബന്ധുവെ നിനയ്ക്കുമ്പോലെ
നിനയ്ക്കുന്നേനയ്യാ.
മകനേ, നീ ഇങ്ങുവാ എന്ന്
നീ നിന്റെ നില കാട്ടയ്യാ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

39. ലോകത്തിൻ ചേഷ്ടക്ക് രവി ബീജമായതുപോലെ
കരണങ്ങളുടെ ചേഷ്ടക്കു മനസ്സേ ബീജം.
എനിക്കുള്ളതൊരു മനം-
ആ മനം നിന്നിൽ കരങ്ങിയാൽ പിന്നെ
എനിക്കു ഭവം ഉണ്ടോ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

40. സംസാരസംഗത്തിലായിരുന്ന ഞാൻ, നോക്കു;
സംസാരം നിസ്സാരമെന്നു
കാട്ടിത്തന്നെനിക്ക് ശ്രീഗുരു.
അംഗവികാരത്തിൻ സംഗത്തെ നിറുത്തി
ലിംഗത്തെ അംഗത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ച എന്റെ
ഗുരു,
കഴിഞ്ഞ ജന്മം ഉടച്ചായ്ച്ച്
മുന്നോട്ടു വഴികാട്ടി എന്റെ തന്ത,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ നിജത്തെ
കാട്ടിത്തന്നെന്റെ ഗുരു.

41. പൃഥ്വി പൃഥ്വിയോടു കൂടുന്നതിൻ മുമ്പ്,
വെള്ളം വെള്ളത്തോടു കൂടുന്നതിൻ മുമ്പ്,
തേജസ്സ് തേജസ്സോടു കൂടുന്നതിൻ മുമ്പ്,
വായു വായുവിനോടു കൂടുന്നതിൻ മുമ്പ്,
ആകാശം ആകാശത്തോടു കൂടുന്നതിൻ മുമ്പ്
പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെല്ലാം പിഞ്ചിപ്പിരിയുമുമ്പ്
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനു ശരണം ചൊല്ലു.

42. അകമേ ശോധിച്ച്, പുറമേ ശുദ്ധിചെയ്ത്,
അകം പുറമെന്ന ഉഭയശങ്ക കളഞ്ഞ്,
സ്ഫടികത്തിൻ ശലാകപോലെ തെളുതെളെ
വിളക്കി,
സുക്ഷേത്രമറിഞ്ഞു വിത്തുവിതയ്ക്കുമ്പോലെ-
ശിഷ്യന്റെ സർവ്വപ്രപഞ്ചവും നിവർത്തിച്ച്
നിജോപദേശം അരുളി
ആ ശിഷ്യന് നിജപഥം കാട്ടവോൻ ജ്ഞാനഗുരു.
ആ സഹജഗുരുവേ ജഗദാരാദ്ധ്യൻ;
അവന്റെ ശ്രീപാദത്തിനു നമോനമോ എന്നേൻ
കണ്ടോ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

43. സദ്ഗുരുസ്വാമി ശിഷ്യന്
അനുഗ്രഹം അരുളിയാൽ,
ശിഷ്യന്റെ മസ്തകത്തിന്മേൽ തന്റെ ശ്രീഹസ്തമിട്ടാൽ,
ലോഹത്തിന്മേൽ ചിന്താമണി വീണപോലായി
അയ്യാ.
ചേതന്ന ശ്രീവിഭൂതിയാൽ നെറ്റിയിൽ
പട്ടം കെട്ടിയാൽ
മുക്തിരാജ്യത്തിന് ഉടയോനായി പട്ടം കെട്ടിയയ്യാ.
സദ്യോജാത വാമദേവ അഘോര
തത്പുരുഷ ഈശാനമെന്ന
പഞ്ചകലശത്തിൽനിന്ന് അഭിഷേകം ചെയ്താൽ
ശിവന്റെ കരുണാമൃതം
മാരികോരിച്ചൊരിഞ്ഞപോലായി;
നിരന്ന ശിവഗണങ്ങൾക്കു നടുവിൽ
മഹാലിംഗം കരതലാമലകമായി
ശിഷ്യന്റെ കരസ്ഥലത്തു ഇരുത്തി,
അംഗത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച്,
പ്രണവ പഞ്ചാക്ഷരി ഉപദേശം
ചെവിയിലോതി, കങ്കണം കെട്ടിയാൽ
കായമേ കൈലാസമായി,
പ്രാണനേ പഞ്ചബ്രഹ്മമയലിംഗമായി.
ഇങ്ങനെ മുമ്പുകാട്ടി, പിമ്പു വിടീച്ച
ശ്രീഗുരുവിൻ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ
ഞാൻ രക്ഷപെട്ടേനയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

44. പണക്കാരൻ പത്തായം ഉറക്കമൊഴേക്കും
പാവങ്ങളുടെ പ്രാണൻ പാറിപ്പോയപോലെ
ആയി.
നീ അവഹേളിച്ചു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കി കഴിയുംവരെ
എനിക്കിതു വിധിയോ, ചൊല്ലു തന്തേ!
മൂന്നും ആറും വരെ-
എന്റെ കാറ്റിൽ പറന്നപോലായി.
എനിക്കു നീ എങ്ങനെ കരുണചെയ്യുമയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

45. നീരക്ഷീരം പോലെ നീയിരിക്കയാൽ
ഏതു മുമ്പ്, ഏതു പിമ്പ് എന്നറിയില്ല,
ആരു കർത്താവ്, ആരു ഭൃത്യൻ എന്നറിയില്ല,
ഏതു ഘനം, ഏതു ചെറുത് എന്നറിയില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ ഇണങ്ങി കൊണ്ടാടിയാൽ
എറുമ്പു തദ്രനാകില്ലേ, ചൊല്ലയ്യാ!

46. തെരഞ്ഞു തണൽ തേടിയാൽ കാക്കുന്ന ഗുരുവേ,
ജയ ജയ ഗുരുവേ,
ആരും അറിയാതെ വെളിയിൽ
വെറുവെളിയായ് നിന്ന നിലയെ
എട്ടത്തെന്റെ കൈയിൽ കാട്ടിയ ഗുരുവേ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവാ, ഗുരുവേ,
ജയ ജയ ഗുരുവേ.

47. ശിവ ശിവാ, ശ്രീഗുരുലിംഗദേവൻ തന്റെ
കരസ്ഥലം തന്ന് എന്റെ ശിരസ്ഥലത്തിന്മേൽ
ഇരുത്തിയ മേലെ, എന്റെ ഭവം നാസ്തിയായി,
എന്നെ തന്നെപ്പോലാക്കി,
തന്നെ എന്നെപ്പോലാക്കി;
എന്നിലും തന്നിലും ഇടയില്ലാത്ത മനം കാട്ടി,
തന്റെ കരസ്ഥലത്തിരുന്ന ശിവലിംഗദേവനെ
എന്റെ കരസ്ഥലത്തു മൂർത്തികൊള്ളിച്ചു;
എന്റെ കരസ്ഥലത്തിരുന്ന ശിവലിംഗദേവനെ
എന്റെ തനവിന്മേൽ മൂർത്തികൊള്ളിച്ചു.
എന്റെ തനവിന്മേലിരുന്ന ശിവലിംഗദേവനെ
എന്റെ മനമെന്ന മണ്ഡപത്തിനുള്ളിൽ
മൂർത്തികൊള്ളിച്ചു.
എന്റെ മനോമണ്ഡപത്തിലിരുന്ന
ശിവലിംഗദേവനെ
എന്റെ ജ്ഞാനമെന്ന മണ്ഡപത്തിൽ
മൂർത്തികൊള്ളിച്ചു.
എന്റെ ജ്ഞാനമെന്ന മണ്ഡപത്തിനുള്ളിലെ
ശിവലിംഗദേവനെ
മഹാഘനത്തിൽ മൂർത്തികൊള്ളിച്ചു.
കരിമ്പിന്റെ തനിരസം എടുത്ത് ചണ്ടി വിട്ടുപോലെ-
മനത്തിന്മേൽ ശിവലിംഗദേവൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ
തനവിന്മേലിരുന്ന ശിവലിംഗദേവൻ പോയെന്ന്
ആത്മഘാതകം ചെയ്യും
ബ്രഹ്മാദിമൂന്നുക്കാരെ നോക്കയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

48. നിത്യത എന്റെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നുവന്നു ഇന്ന്.
മുക്തി എന്റെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു വന്നു ഇന്ന്.
ജയ ജയ, ഹരഹരാ, ശങ്കര ശങ്കരാ,
ഗുരുവേ നമോ, പരമഗുരുവേ നമോ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കാട്ടിത്തന്ന ഗുരുവേ,
നമോ നമോ.

49. വറ്റിവരണ്ട ചിറയിൽ പുഴ വന്നുചേർന്നപോലായി,
വാടിയ ചെടിയ്ക്കു മഴ ചൊരിഞ്ഞപോലായി,
ഇന്നെനിക്ക്.
ഇഹത്തിൻ സുഖവും പരത്തിൻ ഗതിയും ചേർന്നു
നടന്നു വന്നപോലായി, നോക്കു, എനിക്കിന്ന്.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
ഗുരുപാദം കണ്ട് ധന്യയായി അയ്യാ.

50. ഗുരുതന്നെ കാരണവരായി
ലിംഗമേ മണവാളനായി
ഞാൻതന്നെ മണവാട്ടിയായി,
ഈ ഭുവനമെല്ലാം അറിയട്ടെ-
അസംഖ്യാതരെനിക്കു തായുന്മാർ,
സാദൃശ്യം നിറഞ്ഞ വരനെ നോക്കി
എന്നെ കൊടുത്തു, അവർ.
ഇതു കാരണം, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനേ
കാന്തൻ എനിക്ക്;
ബാക്കി ലോകരുമായി എനിക്കു
സംബന്ധമില്ലയ്യാ, പ്രഭുവേ.

51. മരതകത്തിൻ നിലക്കെട്ട്,
കനകത്തിൻ തോരണം,
വജ്രത്തിൻ തൂണുകൾ, പവിഴത്തിൻ പന്തൽ,
മുത്തു മാണിക്യത്തിൻ മേൽക്കട്ടി കെട്ടി
കെട്ടിച്ചുവിട്ടു അവർ, എന്റെയോരന്നെ
കെട്ടിച്ചു വിട്ടെടോ!
കങ്കണം കൈനൂല്പ സ്വീരതിലകവുമിട്ട്
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ എന്ന കെട്ടിയോന്
എന്നെ കെട്ടിച്ചുവിട്ടെടോ.

52. ഗുരുപാദതീർത്ഥം തന്നെയെനിക്കു മംഗളസ്നാനം,
വിഭൂതിയേ കാന്തിയേറ്റും മഞ്ഞൾ എനിക്ക്,
ദിഗംബരം തന്നെ ദിവ്യാംബരം,
ശിവഭക്തരുടെ പാദരേണു താൻ അനുലേപനം,
രുദ്രാക്ഷമേ ഉടപ്പെനിക്ക്,
ശരണരുടെ പാദരക്ഷകൾ എന്റെ
ശിരസ്സിന് അലങ്കാര ചിർപ്പുകൾ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ മണവാട്ടിക്ക്
ഇനി വേറെ അലങ്കാരമെന്തിന്,
ചൊല്ലു, അമ്മമാരേ!

53. ഹരനേ നീയെന്റെ കാന്തനാകണമെന്ന്
അനന്തകാലം തപിച്ചിരുന്നേൻ, കാണൂ.
മണിയറയുടെ കാര്യം പറയാൻ ഇടങ്ങുമ്പോൾ
ശശിധരന്നടുത്തേക്ക് അയച്ചവർ എന്റവർ.
ഭസ്മവും പൂശി, കങ്കണവും കെട്ടിച്ചവർ-
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ തനിക്കു
ഞാൻ തന്നെ വേണമെന്ന്.

54. ജലത്തിൻ മണ്ഡപത്തിന്മേൽ
എരിതീയിൻ പന്തലിട്ട്
ആലിപ്പഴമെത്തവിരിച്ച്, പട്ടവും കെട്ടി
കാലില്ലാത്ത പെണ്ണിനെ തലയില്ലാത്ത
ചെക്കൻ വന്നു
കല്യാണം ചെയ്തു.
എന്നെന്നും വിടാത്ത വാഴ്വിനു കൊടുത്തെന്നെ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ എന്ന കാന്തൻ
എന്നെ കല്യാണം കഴിച്ചമ്മാ.

55. ഗുരുകരണകൊണ്ട് ലിംഗം കണ്ടേ,
ജംഗമനെ കണ്ടേ,
ഗുരുകരണകൊണ്ട് പാദോദകം കണ്ടേ,
പ്രസാദം കണ്ടേ,
ഗുരുവിന്റെ കരുണയാൽ സജ്ജനസദ്ഭക്തരുടെ
സദ്‌സദ കണ്ടേ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
ഞാൻ പിറന്നപ്പോൾത്തന്നെ ശ്രീഗുരു
വിഭൂതിയിൽ പട്ടം കെട്ടി
ലിംഗസ്വായത്തം ചെയ്കയാലായി, ധന്യയായി ഞാൻ.

56. നരജന്മം ഉടച്ച ഹരജന്മമാക്കിയ ഗുരുവേ, നമോ.
ഭവബന്ധനം വിടീച്ച് പരമസുഖം
കാട്ടിയ ഗുരുവേ, നമോ.
ഭവിയുടെ ബന്ധം പിരിച്ച് ഭക്തയെന്നു
വിളിപ്പിച്ച ഗുരുവേ, നമോ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കൊണ്ടുവന്ന് എന്റെ
കൈവശം തന്ന ഗുരുവേ, നമോ.

57. പാതാളം ഇങ്ങിങ്ങ്, പാദങ്ങൾ അങ്ങങ്ങ്;
ദശദിക്കും ഇങ്ങിങ്ങ്, ദശഭുജങ്ങൾ അങ്ങങ്ങ്;
ബ്രഹ്മാണ്ഡം ഇങ്ങിങ്ങ്, മണിമകുടം അങ്ങങ്ങ്;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ എൻകരസ്ഥലത്തു വന്നു ചുരുങ്ങിയല്ലോ,
ലിംഗമേ!

58. മറവി വന്നേക്കമെന്ന് ഗുരു അടയാളം തന്നു;
അറിവിനു പ്രാണലിംഗം വേറെ, കാണണ്ണാ.
നിർണ്ണയമില്ലാത്ത ഭക്തിയ്ക്കു
വെറുതേ വലയുന്നതെന്തിന്?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ അറിഞ്ഞു പൂജിച്ചാൽ
തിരിച്ചു ഭവത്തിൽ വരുമോ?

59. സജ്ജനയായി മജ്ജനം ചെയ്യിക്കാം.
ശാന്തയായി പൂജയും ചെയ്യാം,
സമരതിയോടെ നിന്നെ പാടാം,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ അകലാത്ത പൂജ തരമായി എനിക്ക്.

60. അകക്കൈയിലെ ലിംഗത്തെ പൂജിച്ചു
മംഗളാരതികൾ തിളക്കി
വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നേനയ്യാ,
കൺകളുടെ നോട്ടം, വാർത്തെടുത്ത ഭാവം,
ഒടുങ്ങാത്ത മോഹം-
തരമില്ലാതിരുന്നേൻ, നോക്കയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ അകലാത്ത പൂജ തരമായി എനിക്ക്.

61. അറിഞ്ഞേൻ എന്നാൽ അറിയാനാവില്ല, കാണൂ,
ഘനത്തിൻ ഘനം തന്നെ, നോക്കൂ;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ നിർണ്ണയം ഇല്ലാതെ തോറ്റു.

62. അരിയില്ലാത്ത പതിരിന് തീർത്ഥം തളിച്ചാൽ
അത് എന്നേക്കു കതിരിട്ടു വിളയുമയ്യാ?
അറിവില്ലാത്തവർക്ക് ആചാരമിരിക്കിലും
ആശയഴിഞ്ഞു സുഖമെന്നു വന്നചേരുമോ അയ്യാ?
വിടർന്ന പരിമളം സ്ഥിരമായി നില്ലുമോ?
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ
അറിയാത്തോർക്ക്
ആചാരമില്ല, കാണണ്ണാ!

63. ഹിതമുണ്ട് സകലലോകത്തിലെ ജനത്തിനും,
മതമുണ്ട് ശ്രുതി പുരാണാഗമത്തിന്റെ,
ഗതിയുണ്ട് ഭക്തിയുടെ, വെളിച്ചത്തിൻ ഉന്നതിയുണ്ട്.
ശ്രീവിഭൂതി ധരിച്ചാൽ ഭവം അറും;
ഹരന്റെ സാലോക്യ സാമീപ്യ സാരൂപ്യ
സായുജ്യത്തിലിരുത്തും;
നിരതം ഇതു നനു, നമ്പടോ, മനുജാ,
ജനനഭീതി ഈ വിഭൂതി!
മരണഭയം കൊണ്ട് അഗസ്ത്യ കാശ്യപ
ജമദഗ്നിമാർ
ധരിച്ചിതുന്ന അന്നിതു, നോക്കൂ!
ശ്രീശൈല ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ
ഇണക്കുന്ന വിഭൂതി.

64. ചേതന്ന ശ്രീവിഭൂതി നെറ്റിയിൽ ധരിച്ച്
കൺകോണിലൂടെ നിന്നെ നോക്കിയാലുടൻ
മലപോലുള്ള തെറ്റുകളുണ്ടെന്നാലും
അവ തൊടില്ല, നോക്കൂ.
ദുരിത അന്യായം പരിഹരിക്കണമെങ്കിൽ
'ഓം നമഃശിവായ' ശരണം എന്നതേ മന്ത്രം.
അതെങ്ങനെയെന്നാൽ:

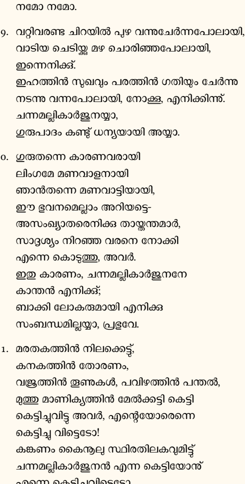

'നമഃശിവായേതി മന്ത്രം യഃ കരോതി ത്രിപുണ്ഡ്രകം
സപ്തജന്മകൃതം പാപം തത്ക്ഷണാദേവ നശ്യതി'
എന്നുള്ളതിനാൽ,
സിംഹത്തിൻ കട്ടിയെ ചെന്നായ് തിന്നെന്നാൽ
ഭംഗം ആതാർക്കയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

65. ഏഴുകോടി മഹാമന്ത്രം,
ഉപമന്ത്രങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല.
ചിത്തവ്യാകലനായി ഭ്രമിക്കാതിരി, എടോ, മനമേ!
ശിവശിവ ശിവശിവാ ശിവശിവാ
ശിവശിവാ ശിവശിവാ നമോ നമോ
ശിവശിവാ ശിവശിവാ ശിവശിവാ
ശിവശിവാ ശിവശിവാ
ശരണം എന്നാൽ പോരേ?
അതെന്തെന്നാൽ ശിവധർമ്മത്തിൽ:
'ശിവേതി മംഗളം നാമം യസ്യ വാചി പ്രവർത്തതേ
ഭസ്മീ ഭവന്തി തസ്യാശു മഹാപാതക കോടയഃ'
എന്നുള്ളതിനാൽ, എനിക്കിതേ മന്ത്രം,
എനിക്കിതേ തന്ത്രം,
എനിക്കിതേ ഗതി, മതി, ചൈതന്യം അയ്യാ.
സദ്ഗുരു ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ അറിയിച്ച
ഇതു താനെനിക്കു സഹജമന്ത്രം.

66. സർപ്പത്തിൻ വായിലെ തവള
ഈച്ച പിടിക്കാൻ കതിക്കുമ്പോലെ?
ഉദരനിമിത്തം പ്രാപ്പിൽ[9] വിടില്ല, നോക്കൂ,
ദേഹം അർപ്പിതമെന്ന നാണ നോക്കൂ,
ഞാൻ ഭക്തയെന്ന നാണക്കേട്ട നോക്കൂ,
ഞാൻ യുക്തയെന്ന അമേദ്യം നോക്കൂ,
നൈവേദ്യമിനിയില്ല, പ്രസാദം മുമ്പില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
ഉഭയം അടങ്ങുംവരെ.

9. 'ആപ്യായനം'—പോഷണം തേടൽ, വർദ്ധിക്കൽ, തടിയ്ക്കൽ വളരൽ-

67. ഗുണദോഷങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതുയും
കാമത്തിന്റെ ഉടൽ, ക്രോധത്തിന്റെ അറിവ്,
ലോഭത്തിന്റെ ഉള്ള്, മോഹത്തിന്റെ മന്ദിരം,
മദത്തിന്റെ ആവരണം, മത്സരത്തിന്റെ പുതപ്പ്?
ആ ഭാവം അറ്റത്താലല്ലാതെ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ
അറിയാൻ തരമില്ല, കാണണ്ണാ.

68. സത്ക്രിയകളുള്ളിടത്തൊരാശ,
സദ്ഭക്തരുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നിടത്ത്
ഒരാശ,
ശ്രീഗിരിയിലേറി നിന്നെ ചേർന്നാൽ
എന്റെ ആശ അറുമോ, അയ്യാ?
യാതൊരു ആശയുമില്ലാതെ
നിന്നെ നമ്പി വന്നുകെട്ടേനയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

69. ക്രിയകൾക്കു തൊടാനാകില്ലല്ലോ,
നിന്നെ എങ്ങനെ പൂജിക്കും?
നാദബിന്ദുക്കൾ തൊടില്ലല്ലോ,
നിന്നെ എങ്ങനെ പാടും?
ദേഹം തൊടുമെന്നാൽ
കാണാനാകാത്ത ഘനം,
നിന്നെ എങ്ങനെ കരസ്ഥലത്തു ധരിക്കാൻ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, ഞാൻ എന്തെന്നറിയാതെ
നിന്നെ നോക്കി നോക്കി വിറളിപിടിച്ചേ.

70. കോലിനറ്റത്തെ കരങ്ങനെപ്പോലെ,
നൂലിനറ്റത്തെ പാവപോലെ?
ആടിയയ്യാ, നീ ആട്ടിയപോലെ,
ഞാൻ പറഞ്ഞയ്യാ നീ പറയിച്ചപോലെ,
ഞാനിരുന്നയ്യാ, നീയിരുത്തിയപോലെ,
ജഗത്തിൻ യന്ത്രവാഹകൻ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ മതി എന്നവരെയും.

71. ഭാവം വിരസമായി, മനം മൃത്യുവെ പുണർന്നു;
ഏനെന്തു ചെയ്യമയ്യാ?
വണ്ടിനെപ്പോലുള്ള മനം തലകീഴായി,
ഏനെന്തു ചെയ്യമയ്യാ?
വിട്ടു വേറാകാത്ത ഭാവമായി
കലർന്നൊരിക്കൽ നിന്റെ നിത്യസുഖത്തിൽ
എന്നിരിക്കമയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ?

72. മുണ്ഡിതനെന്നു നമ്പണ്ട, വഞ്ചകൻ ഇവൻ
ജഗത്തിൻ വിജ്ഞാനി;
ബാണമയൂര കാളിദാസ ഓഹില
ഉദ്ഭട മലുഹണർക്കു
കൊടുത്ത വഴി വേറെ,
മുക്തി കാട്ടി ഭക്തിയെ മറയ്ക്കും
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ.

73. വാർത്തെടുത്ത പ്രതിമ അരക്കിൻ
കിളിപ്പാവയെ ഓതിക്കുമ്പോലെ-
ഓതിക്കുന്നതിനു ജീവനില്ല,
കേൾക്കുന്നതിന് ഉണർവ്വില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന ദേവയ്യാ,
നിന്നെ അറിയാത്തോന്റെ ഭക്തി
വാർത്തുവച്ച പ്രതിമ കിളിപ്പാവയെ
ഓതിക്കും പോലെ.

74. ഊട്ടിയാൽ ഉണ്ണില്ല, കൊടുത്താൽ പ്രസാദിക്കില്ല,
തൊടില്ല, കേൾക്കില്ല, പ്രസാദിക്കയുമില്ല;
ഊട്ടിയാൽ ഉണ്ട്, കൊടുത്താൽ പ്രസാദിച്ച്
വേണ്ട വരം തരുന്ന
ജംഗമലിംഗത്തിൻ പാദം പിടിച്ചു രക്ഷപെട്ടേൻ,
അല്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

75. ഒത്തമയോടെ ഒത്തവർ കലഹലം നോക്കുമോ?
മയങ്ങി വീണവർ നാണം അറിയുമോ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവൻ ഇണങ്ങിയോർ
ലോകാഭിമാനം അറിയുമോ?

76. ഭൃത്യനായാൽ പിന്നെ പ്രഭുവിന്
ഉത്തമവസ്തുവേ കൊടുക്കണം,
ഇതേ പ്രഭു ഭൃത്യരുടെ ഭേദം.
ലിംഗഭക്തനായാൽ ജംഗമ
പാദതീർത്ഥ പ്രസാദത്തെ
മജ്ജന ഭോജന നൈവേദ്യങ്ങളാക്കി
പ്രസാദം സ്വീകരിക്കണം.
ഇതേ വർമ്മം, ഇതേ ധർമ്മം,
അല്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

77. ഉപമാതീതരാണു തദ്ഗണങ്ങൾ,
അവരെനിക്കു ബന്ധുമിത്രങ്ങൾ.
നമ്മുടെ ശ്രീശൈല ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ
അരുളിയാൽ
തിരിച്ചിതിലേ വരില്ല ഞാൻ, തായേ.

78. പഞ്ചേന്ദ്രിയത്തിന്റെ ബാധ-
മദം നിറഞ്ഞ യൌവ്വനത്തിൻ ഉടൽ
വൃഥാ പോയല്ലോ!
തുമ്പി പരിമളം നുകർന്നു
നിവദനം തരത്തിൽ
ഇനിയെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളുമയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

79. ആയുസ്സ പോകുന്നു, ഭാവി തുലയുന്നു,
കൂടിയിരുന്ന സതിസുതർ തനിതനിയെ
പൊഴിഞ്ഞുപോകുന്നു;
വേണ്ട, വേണ്ടെടോ, വന്ധ്യയായി കെടണ്ട,
വൃഥാ, മനമേ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ ശരണരുടെ സംഗത്തിൽ
അടിചേർന്നു വാഴെന്റെ മനമേ.

80. പകലു നാലുയാമം അശനത്തിനു കതിപ്പോർ,
ഇരുളു നാലുയാമം വ്യസനത്തിനു കതിപ്പോർ,
രജകൻ നീരിൽത്തന്നെ ഇരുന്നും
വായ് വറ്റി ചത്തപോലെ-
തനിക്കുള്ളിലിരിക്കും മഹാഘനത്തെ
അറിവവരില്ല, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

81. നമുക്ക് നമ്മുടെ ലിംഗത്തിന്റെ ചിന്ത,
നമുക്ക് നമ്മുടെ ഭക്തരുടെ ചിന്ത,
നമുക്ക് നമ്മുടെ ആദ്യരുടെ ചിന്ത,
നമുക്ക് നമ്മുടെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ
ചിന്തയല്ലാതെ
ലോകത്തിൻ വാർത്ത നമുക്കെന്തിന് അണ്ണാ?

82. ഭക്തരുടെ വീട്ടുമുറ്റം തന്നെ
വാരണാസി എന്നതു പൊളിയോ?
ഭക്തരുടെ വീട്ടുമുറ്റത്ത്
അഷ്ടാഷഷ്ടി തീർത്ഥങ്ങളും
നിലകൊള്ളുന്ന എന്നതും?
അതെങ്ങനെയെന്നാൽ, അതിന് ആഗമം
സാക്ഷിഃ-
'കേദാരസ്യോദകേ പീതേ വാരണാസ്യാം മൃതേ
സതി,
ശ്രീശൈലശിഖരേ ദൃഷ്ടേ പുനർജന്മം നവിദ്യതേ'
എന്ന ശബ്ദത്തിലും അധികം.
ചുറ്റിവന്നാൽ ശ്രീശൈലം, ഇടവലത്തു കേദാരം,
അതിനും പുറത്തു വാരണാസി.
വിരക്തി വിതയായി, ഭക്തി മുളയായി,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ ഭക്തരുടെ വീട്ടുമുറ്റം
വാരണാസിയേക്കാൾ കന്നിക്കരു അധികം,
നോക്കു.

83. അയ്യാ, ഇരുളിനെ കളഞ്ഞുനില്ലും
സത്യശരണരുടെ വഴിയെ എന്തു പറയാനയ്യാ!
ഘനത്തെ ഉൾക്കൊണ്ട മനത്തിൻ
മഹാനുഭാവികളുടെ
വഴി പിടിച്ച കരകേറുമയ്യാ;
അയ്യാ, നിന്നുള്ളിൽ നിലനിന്ന്
വേറൊന്നുമറിയാത്ത
ലിംഗസുഖികളുടെ സംഗത്തിൽ
നാൾ കഴിക്കുമാറാക്കയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

84. ലിംഗത്തെയും പുരാതനരെയും
അന്യരുടെ വീട്ടിൽച്ചെന്ന പുകഴ്ത്തുന്നോർ,
തന്റെ ഒരു ഉദരം കാരണം
ലിംഗവും പുരാതനരും അങ്ങോട്ടു വരുമോ?
അന്യരെല്ലാം മറന്ന് നിന്നെ നിനപ്പവരെ
എനിക്കൊന്നു കാണിക്കു, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

85. സുഖത്തിൻ സുഖികളുടെ സംഭാഷണത്താൽ
ദുഃഖത്തിനു വിശ്രമമായി,
ഭാവത്തിനു ഭാവം സാക്ഷിയായപ്പോൾ
നിനവിനു വിശ്രമമായി,
കലർന്നു ചേർന്ന ഉടൽ
ഉള്ളിൽ വീണു, മുദ്രയായി
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ ശരണരുടെ സംഗത്താൽ.

86. നോക്കി പറഞ്ഞ് ഉരിയാടിയാൽ
അതൊരു സുഖം;
എന്തു ചെയ്യില്ലയ്യാ, നിന്റെ ശരണരുടെ അനുഭവം!
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ ശരണരുടെ സത്സംഗം
എന്തുതന്നെ ചെയ്യില്ല!

87. അറിവില്ലാത്തവരോടു സംഗം വന്നാൽ
കല്ലുകൂട്ടി ഉരച്ച് തീയുണ്ടാക്കുമ്പോലെ,
അറിവുള്ളവരോട് സംഗം ഉണ്ടായാൽ
തൈരു കടഞ്ഞു വെണ്ണ എടുക്കുമ്പോലെ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ ശരണരോടു ചേരുന്നത്
കർപ്പൂരക്കുന്നിനു തീ പിടിക്കുമ്പോലെ.

88. മുടിവിട്ടു, മുഖം വാടി, തനു ഉരുകിയവൾ ഞാൻ-
എന്നെ എന്തിനു പറയിപ്പിക്കുന്നു?
അണ്ണന്മാരേ, എന്നെയെന്തിനു പറയിപ്പിക്കുന്നു?
എടോ, തന്തമാരേ, വലഞ്ഞുവിളിച്ച്,
ഭവം കെട്ട്, ഫലം വിട്ട്,
ഭക്തയായി ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനോടു ചേർന്ന്
കുലം കെട്ടവളെ.

89. അംഗവികാരത്തിൻ സംഗം മറന്ന്
ലിംഗത്തോട് ഒന്നചേർന്നിരിപ്പോരെ കാട്ടെനിക്ക്,
കാമവികാരത്തിൻ കുരിരുട്ടൊഴിഞ്ഞ്
ഭക്തിപ്രാണനായിരിപ്പോരെ കാട്ടെനിക്ക്,
ത്രികരണം ശുദ്ധമായി നിന്നെ നിറനമ്പിയ
സദ്ഭക്തരെ കാട്ടിത്തരൂ എനിക്ക്,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

90. വ്യസനത്തിൻ ധ്യാനത്താൽ ഓട്ടമായിരുന്നു,
ജ്യോതിർലിംഗം കാണാനാകുന്നില്ല,
വാക്കിൻ മാലകളിൽ പെട്ടുകിട്ടുവോനല്ല.
ധാതു കെട്ടുത്തി മനത്തെ നോക്കി
ഞെക്കി ഞെരുക്കുവോൻ.
ആത്മനോടൊത്ത് പരവും അറിയുകിൽ
അവനേ ശിവയോഗി;
അവന്റെ പാദങ്ങൾക്കു ശരണമെന്നേനയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

91. രത്നച്ചങ്ങലയായാലും തുടലല്ലയോ?
മുത്തിൻ വലയായാലും ബന്ധനമല്ലയോ?
പൊന്നിൻകത്തികൊണ്ട് തലയറുത്താൽ
ചാകാതിരിക്കുമോ?
ലോകത്തിൻ ഭജനയുടെ ഭക്തിയിൽ പെട്ടെന്നാൽ
ജനനമരണം വിട്ടുമോ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

92. അയ്യാ, നിന്റെ ശരണരുടെ വരവിന്
കോവിൽ തോരണം ചാർത്തുമേ,
അയ്യാ, നിന്റെ ശരണരുടെ വരവിന്
മുടിയിൽ പട്ടവും കെട്ടുമേ,
അയ്യാ, നിന്റെ ശരണർ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നാൽ
അവരുടെ ശ്രീപാദമന്റെ ഹൃദയത്തിൽ
പ്രതിഷ്ഠിക്കും, നോക്കു, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

93. ലിംഗത്തിൽ നിന്നുദിച്ച് ഉടൽ പൂണ്ടിരിക്കും
പുരാതനരുടെ ഇംഗിതം എന്തെന്നു ചൊല്ലാൻ!
അവരുടെ നടപ്പേ ആഗമം, അവരുടെ വാക്കേ
വേദം;
അവരെ ലോകത്തിൻ മാനവർ
എന്നു പറയാമോ, അയ്യാ?
അതെന്തെന്നാൽ സാക്ഷി:

'വൃക്ഷാദ്ഭവതി ബീജം ഹി തദ് വൃക്ഷേ ലീയതേ
പുനഃ
തദ്വലോകം പരിത്യക്ത്വാ ശിവലോകേ ഭവിഷ്യതി',
എന്നുള്ളതിനാൽ,
അശോകവൃക്ഷത്തിൽ നിന്ന് മരം ഉണ്ടായി,
ആ വൃക്ഷം വീണ്ടും ആ ബീജത്തിൽ
അടങ്ങുമ്പോലെ,
ലിംഗത്തിൽനിന്ന് പുരാതനർ ഉദ്ഭവിച്ച്
വീണ്ടും ആ ലിംഗത്തിൽ കലർന്നു ചേരും.
ഇത്തരം പുരാതനരിൽ ശരണമായി
ഞാൻ പിറപ്പൊഴിഞ്ഞേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

94. ആട്ടുന്നതും പാട്ടുന്നതും
പറയുന്നതും കേൾക്കുന്നതും
നടക്കുന്നതും ചിരിക്കുന്നതും
സരസസമ്മേളനമയ്യാ, ശരണരോടൊത്ത്;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ തന്ന ആയുസ്സുള്ളത്രയും നാൾ
ലിംഗസുഖികളുടെ സംഗത്തിൽ കഴിക്കും ഞാൻ.

95. ആയത സ്വായത അനഭാവങ്ങളെപ്പറ്റി
ഞാനെന്തറിയാനയ്യാ?
ഗുരു ലിഗ ജംഗമങ്ങൾക്ക്
അർത്ഥപ്രാണാഭിമാനങ്ങളർപ്പിച്ച
നിന്റെ ഭക്തരുടെ ഭൃത്യർക്കു ദാസിയായിരിക്കും
ഞാൻ;
ഇതു കാരണം, നിന്റെ ശരണരുടെ സംഗമല്ലാതെ
വേറൊന്നും വേണ്ടെനിക്ക്, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

96. ശിവഭക്തരുടെ രോമം നൊന്തെന്നാൽ
ശിവനും നോവും, നോക്കെടോ,
ശിവഭക്തർ പരിണമിച്ചാൽ ശിവനും പരിണമിയ്ക്കും;
ഭക്തദേഹികൻ ദേവൻ എന്നു
ശ്രുതി പുകഴ്ത്തുന്നതിനാൽ
അവരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ശിവനെ തൊടുന്നു;
അമ്മയ്ക്കു നൊന്താൽ ഉള്ളിലെ
ശിശുവിനും നോവുംപോലെ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്, ഭക്തർക്കു നൊന്താൽ
തനിയ്ക്കും നോവും.

97. ഭവഭവങ്ങളിൽ ചുഴന്നു വലഞ്ഞിതെൻ മനം;
എന്തു ചെയ്യട്ടെ ഞാൻ അയ്യാ?
വിശന്ന് ഉണ്ടു എന്നാൽ ഉണ്ടും വിശന്നു.
ഇന്നു നീ അരുളുകയാൽ
എനിക്ക് അമൃതത്തിൻ നിറവുണ്ട്,
ഇതുകൊണ്ട്, നീയിട്ട മായയെ
ഇനി ഞാൻ തൊടുകയോ?
ഇല്ലില്ല, തീർച്ച, നിന്നാണെ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

98. ഉയിരിനു പരിമളമുണ്ടെങ്കിൽ
പൂവിന്റെ ഡംഭെന്തിന്?
ക്ഷമ, ദയ, ശാന്തി, സഹനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ
സമാധിയുടെ ഹുങ്കെന്തിന്?
ലോകമേ താനായാൽ പിന്നെ
ഏകാന്തത്തിന്റെ വമ്പെന്തിന്,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

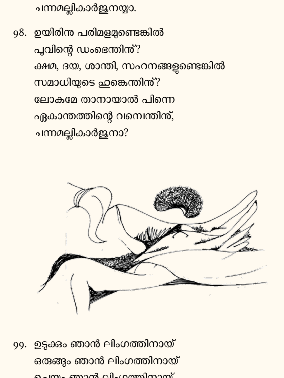

99. ഉടുക്കും ഞാൻ ലിംഗത്തിനായ്
ഒരുങ്ങും ഞാൻ ലിംഗത്തിനായ്
ചെയ്യും ഞാൻ ലിംഗത്തിനായ്,
നോക്കും ഞാൻ ലിംഗത്തിനായ്,
എന്നന്തരംഗ ബഹിരംഗമെല്ലാം ലിംഗത്തിന്,
ചെയ്യും ചെയ്യാത്ത പോലിരിക്കും ഞാൻ, നോക്കു.
ഞാനെന്റെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ ഉള്ളിലായി,
പതിനോടു പതിനൊന്നായി ഇരിപ്പത്
എങ്ങനെ, എന്തു ചൊല്ലാനമ്മാ?

100. പാമ്പിന്റെ പല്ലുകളഞ്ഞു
പാമ്പാട്ടാമെങ്കിൽ പാമ്പിന്റെ സംഗം കൊള്ളാം.
കായത്തിൻ സംഗം വിവരിക്കാനാവുകിൽ
കായത്തിൻ സംഗവും കൊള്ളാം, അയ്യാ!
അമ്മ രാക്ഷസിയായപോലെ കാമവികാരം,
ഇതു നോക്കയ്യാ!
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീയിണങ്ങിയോർ ഉടലുള്ളവരെന്നു ചൊല്ലേണ്ട.

101. ഇന്ദ്രിയം വിട്ടു കായമില്ല,
കായമില്ലാതെ ഇന്ദ്രിയവുമില്ല;
എങ്ങനെ നിഷ്കാമിയെന്ന്,
എങ്ങനെ നിർദ്ദോഷിയെന്നു ചൊല്ലും?
നീയിണങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ ദുഃഖിയായിരിക്കും
ഞാൻ, അയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

102. ഉദയാസ്തമയമെന്ന രണ്ടു കുട്ടകളിൽ
ആയുസ്സെന്ന ധാന്യരാശി അളന്നു തീരുമുമ്പ്,
ശിവനെ നിനയ്ക്കൂടോ, ശിവനെ നിനയ്ക്കൂ.
ഈ ജന്മം വീണ്ടുമില്ല;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവദേവനെ നിനച്ച്
പഞ്ചമഹാപാതകരെല്ലാം മുക്തിനേടി അന്ന്.

103. ഗുരു എന്ന ബന്ധു എനിക്ക്
ലിംഗമെന്ന കത്തി മനോനിഷ്ഠയെന്ന
കൈയിൽ തന്നു,
അടരാടി ജയിച്ചു ഞാൻ കാമൻ എന്നവനെ,
ക്രോധാദികൾ കെട്ട്, വിഷയങ്ങളോടിപ്പോയി.
അലക് എന്നുള്ളിൽ നട്ട്
ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞ കാരണം
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനലിംഗം കൈയിൽ പിടിച്ചേൻ.

104. അഷ്ടദളകമലത്തിൻ ആത്മാവിനുള്ളിൽ
സൃഷ്ടി ജനിച്ച്,
കൂർമ്മം ദിശനികളെ, ദിഗ്വലയങ്ങളെ വിഴുങ്ങി,
നിജശൂന്യം താനായശേഷം-
തന്നെ താൻ അറിയുന്ന നിജപദം
ഭിന്നയോഗത്തിനു സാദ്ധ്യമോ?
കൺകളുടെ നോട്ടത്തിൽ, മനത്തിൻ പ്രിയങ്ങളിൽ
അനങ്ങന്റെ പോരിനെ അകന്നവൾ ഞാൻ
അണ്ണാ.
മരീചികാജലത്തിലെ പ്രാണി
വ്യാധന്റെ വലയിൽ പെടുമോ?
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ഒഴികെ
പരപുരുഷൻ നമുക്ക് ആകില്ലണ്ണാ.

105. അംഗത്തിൻ ഭംഗത്തെ ലിംഗമുഖത്താൽ ജയിച്ചു,
മനത്തിൻ ഭംഗത്തെ അറിവിൻ മുഖത്താൽ ജയിച്ചു,
ജീവന്റെ ഭംഗത്തെ ശിവാനുഭവത്താൽ ജയിച്ചു,
കരണത്തിൻ ഇരുളിനെ വെളിച്ചം ഉടുത്തു ജയിച്ചു,
യൗവ്വനത്തിൻ പുറമിനാലിൽ നിങ്ങളുടെ
കണ്ണിൽ കാണുന്നത്
കാമനെ ചുട്ടെരിച്ച ഭസ്മമാണ്, നോക്കയ്യാ.
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ കൊന്ന
കാമൻ
മനസ്സിജനായി ശേഷിച്ചാൽ
അവന്റെ തലയിലെഴുത്തു ഇടച്ചു മായ്ക്കും ഞാൻ.

106. ശിവനോട് ഇടഞ്ഞ കാലൻ
ഭസ്മമായത് അറിയില്ലേ?
ശിവനോട് ഇടഞ്ഞ കാമൻ എരിഞ്ഞത്
അറിയില്ലേ?
ശിവനോട് ഇടഞ്ഞ ബ്രഹ്മന്റെ
തലപോയത് അറിയില്ലേ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ പാദത്തോട് ഇടഞ്ഞാൽ
ഭവം ഘോരനരകം എന്നറിയില്ലേ?

107. ആത്മമില്ലാത്തോളെന്ന് വഞ്ചിക്കവേണ്ട, കേട്ടോ,
എന്തുതന്നെ ചെയ്യാലും അഞ്ചുവോല്ലു ഞാൻ,
കരിയില ചവച്ചു ഞാൻ കഴിയുന്നു,
വാളിന്മേൽ ചാരി ഞാൻ ഇരിക്കുന്നു,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, കട്ടംകൈ കാട്ടിയാൽ
ഉടലും പ്രാണനും നിനക്കർപ്പിച്ച്
ശുദ്ധയാകും ഞാൻ.

108. അയ്യാ, നീ കേട്ടാൽ കേൾക്ക്,
കേൾക്കില്ലെങ്കിൽ വിട്ട്-
ഞാൻ നിന്നെ പാടിയല്ലാതെ അടങ്ങില്ല, അയ്യാ;
അയ്യാ, നീ നോക്കിയാൽ നോക്ക്,
നോക്കില്ലെങ്കിൽ വിട്ട്-
ഞാൻ നിന്നെ നോക്കി, കൺനിറഞ്ഞ്,
പുല്ലിയല്ലാതെ അടങ്ങില്ലയ്യാ;
അയ്യാ, നീ അരുളുമെങ്കിൽ അരുള്,
അരുളില്ലെങ്കിൽ വിട്ട്,
അയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ,
ഞാൻ നിന്നെയർച്ചിച്ച് പൂജിച്ച്
ഹർഷത്തിൽ ഊഞ്ഞാലാടുമയ്യാ.

109. നാളെ വരുന്നതു നമുക്ക് ഇന്നേ വരട്ടെ,
ഇന്നു വരുന്നതു നമുക്ക് ഇപ്പോഴേ വരട്ടെ,
അപ്പോൾ, ഇപ്പോൾ എന്ന് ഇല്ലാതിരി,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

110. വിശന്നാൽ ഊരുകളിൽ ഭിക്ഷാന്നമുണ്ട്,
ദാഹിച്ചാൽ ചിറകൾ, കിണറുകൾ, തോടുകളുണ്ട്.
കിടക്കാൻ പാഴ്ദേവാലയങ്ങളുണ്ട്,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
ആത്മചങ്ങാത്തത്തിന് നീ എനിക്കുണ്ട്.

111. അന്നം നീയേ, ഇന്നും നീയേ,
എന്നും നീയേ, കേൾക്കു തന്തെ,
നിന്നെ വിടാതെ പുൽകുന്ന ഇളയകൾ ഞാനയ്യാ.
അന്നും ഇന്നും എന്നും നിന്നെ നമ്പിയ
അത്മശിശു ഞാനയ്യാ,
ഒന്നല്ലാതെ രണ്ട് അറിയില്ലെനിക്കയ്യാ.
എന്റെ തന്തേ, കേൾക്കു ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ എച്ചിലുണ്ണുന്ന പഴയവൾ ഞാനയ്യാ.

112. വണ്ടിൻനിരകളേ, മാമരമേ,
വെൺതിങ്കളേ, കോകിലമേ
നിങ്ങളോടെല്ലാം ഞാൻ ഒന്നേ കേഴുന്നു:
എന്നുടയോൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവനെ
കണ്ടുടൻ വിളിച്ചു കാണിക്കു.

113. അഷ്ടവിധാർച്ചന ചെയ്തു നിന്നെ
പ്രസാദിപ്പിക്കാനോ, അയ്യാ?
നീ ബഹിരംഗവ്യവഹാര ദൂരസ്ഥൻ.
അന്തരംഗത്തിൽ ധ്യാനിച്ചുനിന്നെ
പ്രസാദിപ്പിക്കാനോ അയ്യാ,
നീ വാങ്മനാതീതൻ.
ജപസ്തോത്രങ്ങളാൽ പ്രസാദിപ്പിക്കാനോ അയ്യാ.
നീ നാദാതീതൻ.
ഭാവജ്ഞാനത്താൽ പ്രസാദിപ്പിക്കാനോ അയ്യാ.
നീ മതിയ്ക്കതീതൻ
ഹൃദയകമലമദ്ധ്യത്തിൽ ഇമ്പംകൊള്ളുമോ അയ്യാ.
നീ സർവ്വാംഗ പരിപൂർണ്ണൻ.
പ്രസാദിപ്പിക്കൽ എന്നാൽ ആവതല്ല,
നീ പ്രസാദിക്കലേ സുഖമയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

114. എല്ലാമെല്ലാം അറിഞ്ഞു ഫലമെന്തയ്യാ?
തന്നെത്താൻ അറിയണം അല്ലയോ.
അറിവു തന്നുള്ളിൽ സ്വയമായിരിക്കുമ്പോൾ
അന്യരോടു ചോദിച്ചിടുന്നു?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ,
നീ അറിവായി എനിക്കു വഴികാട്ടിയതിനാൽ
നിന്നിൽ നിന്ന് നിന്നെ അറിഞ്ഞു ഞാൻ.

115. അമ്മയും ശിശുവിനു വിഷമൂട്ടുമോ, അയ്യാ,
നിഴലിൻ തണലിൽ വളർന്ന ചെടിക്ക് തീ
വേലികെട്ടുവോരോ, അയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ കരുണയിൻ മകനോട്
ക്ഷുദ്രക്കാരുടെ വാർത്തയോതുമോ, അയ്യാ.

116. അർത്ഥസന്ന്യാസി ആയാലെന്ത്, അയ്യാ,
ഏത് അംഗത്തിൽനിന്നു വന്നാലും
സ്വീകരിക്കാതിരിക്കണം.
രുചിസന്ന്യാസി ആയാലെന്ത്, അയ്യാ,
നാവിൻ തുമ്പിൽ മധുരരുചിയറിയാതിരിക്കണം
സ്ത്രീസന്ന്യാസി ആയാലെന്ത്, അയ്യാ,
ജാഗ്രത് സ്വപ്നസുഷുപ്തികളിൽ തെറ്റില്ലാതിരിക്കണം.
ദിഗംബരി ആയാലെന്ത് അയ്യാ,
മനം നഗ്നമായിരിക്കണം.
ഇങ്ങനെ ഈ ചതുർവ്വിധ മർമ്മം അറിയാതെ
വ്രതം കെട്ടുപോയി, അവർ,
നോക്കു, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

117. അശനത്തിനു കതിച്ച്, വ്യസനത്താൽ വെന്ത്,
അത്യാശയാൽ വലഞ്ഞ്, വിഷയങ്ങളിലേക്ക്
ഒഴുകം
ജീവികൾക്ക് നിന്നെ അറിയാനാവില്ല,
കാല കല്പിതപ്രളയ ജീവികളെല്ലാം
നിന്നെ എങ്ങനെ അറിയുമയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

118. അപാര ഘനഗംഭീരത്തിൻ അംബുധിയിൽ
താരാപഥവും നോക്കി നടക്കവേ
നൗകയാൽ ദ്വീപദ്വീപാന്തരങ്ങളിലേക്കു
സകല പദാർത്ഥങ്ങളും കൊണ്ടുപോകുന്നത്,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ സമീപം
ഇരുസംഭാഷണമറിയുമെങ്കിൽ
മുമ്പത്തെപ്പോലെ ആക്കുമവൻ.

119. മഞ്ഞൾ പൂശി, പൊന്നണിഞ്ഞ്,
പട്ടുടയാട ഉടുത്തു ഞാൻ, എന്റെ പുരുഷാ, വരൂ,
പുരുഷരത്നമേ, വരൂ.
നിന്റെ വരവെന്റെ പ്രാണന്റെ വരവായി, ഇപ്പോൾ,
വരൂ, അയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ വന്നേക്കുമെന്ന് വഴിയും നോക്കിയിരുന്നു
വായ് വരണ്ടെനിക്ക്.

120. അഗ്നി സർവ്വ വ്യാപകനായി ഇരിക്കുമ്പോലെ
ചിദ്ഘനിരൂപനായ ശിവൻ
സർവ്വ വ്യാപകനായിരിപ്പവൻ.
ഹൃദയകമലം കണ്ണാടിപോലെ
പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
ആ കണ്ണാടിപോലുള്ള ഹൃദയകമലത്തിൽ
വ്യാപകനായ ശിവൻ
ആത്മാവെന്നപേരിൽ
പ്രതിബിംബിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
വേദോപനിഷദ് ഗായത്രി പ്രസിദ്ധമാമീ രഹസ്യം
ഗുരുപദേശത്താൽ തെളിയുമയ്യാ,
ശ്രീ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവാ.

121. അനുതാപത്തിൻ ഉടലിൻനിന്നുവന്ന
നോവ് ഉണ്ണുന്നത്
ഉടലോ, പ്രാണനോ, ആര്, ചൊല്ലു.
എന്നുടലിന് നീ പ്രാണനായശേഷം
എന്റെ ഉടലിൻ സുഖദുഃഖങ്ങൾ
ആരെ തൊടും, ചൊല്ലയ്യാ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
ഞാൻ നൊന്ത നോവ്, വെന്ത വേവ്,
നിന്നെ തൊടാതെ പോകമോ, അയ്യാ?

122. ചന്ദ്രകാന്തത്തിൻ ശിലയോട്
ഒരു ആന പൊരുതുമ്പോലെ-
തന്റെ നിഴലിനോടു പൊരുതി താൻ ചാവുമ്പോലെ.
ആനയുടെ ഗതി, ആനയുടെ മതി,
ആനയാണ്, ആനയല്ല, അതെന്തു പറയാൻ!
നീയെന്റെ കരസ്ഥലത്ത് നില്ക്കുമ്പോൾ
നീ ഞാൻ എന്ന ഭ്രാന്തെന്തിന്?
ഞാൻ നീ അല്ലാതെ തരമില്ല, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

123. മൂലാധാരത്തിൻ വേരു
ചവിട്ടി ഭ്രമണ്ഡലത്തിലേറി,
ആചാരത്തിൻ വേരിൽ പിടിച്ച്
ഐക്യത്തിൻ ശിഖരമേറി,
വൈരാഗ്യത്തിൻ സോപാനത്താൽ
ശ്രീഗിരി കയറി ഞാൻ,
കൈപിടിച്ച് കരേറ്റെന്നെ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

124. ദേവാ, എന്റെ ഹൃദയകമലത്തിനുള്ളിൽ
പ്രോജ്ജ്വലിക്കും വിളക്കേ,
ദേവാ, എന്റെ മനോവീട്ടിൽ വിളങ്ങും
വെളിച്ചത്തിൽ
ഗുരുവേ വരൂ, പരമേ വരൂ, വരമേ വരൂ, ദേവദേവാ,
ഹരനേ വരൂ, സുകൃതസാര,
സർപ്പഹാരാ, വരൂ ദേവാ,
വീരഭദ്രാ, രുദ്രാ, ദുരിതദൂരാ, വിശ്വരൂപാ വരൂ,
മാരമഥനാ, പുണ്യകഥനാ, സഹജമിഥുനരൂപാ,
വരൂ,
താരഗിരിയിൻ പ്രിയാ, ശ്രീയാ,
സത്യശരണഭരണാ, വരൂ,
വരൂ ഫലമേ, ഫലത്തിൻ രസമേ,
രസത്തിൻ മധുരസുഖമേ, വരൂ,
വരൂ ഗുരുവേ, വരൂ പരമേ, വരൂ വരമേ, മല്ലിനാഥാ,
വരൂ ധനമേ, വരൂ സുകൃതസാരാ, വരൂ മല്ലിനാഥാ,
വരൂ സിദ്ധാ, ഭവവിരുദ്ധാ, സുപ്രസിദ്ധാ,
മല്ലിനാഥാ.

125. തനു ഉരുകാത്തവരുടെ മജ്ജനം
സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ നീ,
മനമുരുകാത്തവരുടെ പൂക്കളും സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ,
നീ,
സന്തുഷ്ടരല്ലാത്തവരുടെ ചന്ദനാക്ഷതവും
സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ, നീ,
അറിവു കൺതുറക്കാത്തവരുടെ ആരതിയും
സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ, നീ,
ഭാവശുദ്ധിയില്ലാത്തവരുടെ ധൂപം
സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ, നീ,
പരിണാമികളല്ലാത്തവരുടെ നൈവേദ്യം
സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ, നീ.
ത്രികരണശുദ്ധിയില്ലാത്തവരുടെ താംബൂലം
സ്വീകരിക്കില്ലയ്യാ, നീ.
ഹൃദയകമലം വിടരാത്തവരിൽ ഇരിക്കാൻ
സമ്മതിക്കില്ലയ്യാ, നീ.
എന്നിൽ എന്തുണ്ടെന്ന് കരസ്ഥലത്ത്
ഇമ്പം കൊണ്ടു നീ, ചൊല്ലു
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

126. നിന്നെ അറിയും നരകമേ മോക്ഷം, കാണയ്യാ.
നിന്നെ അറിയാത്ത മുക്തിയേ നരകം, നോക്കയ്യാ,
നീ ഇണങ്ങാത്ത സുഖമേ ദുഃഖം, കാണയ്യാ,
നീ ഇണങ്ങുന്ന ദുഃഖമേ പരമസുഖം, കണ്ടയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീ കെട്ടിപ്പെടുത്തിയ ബന്ധനമേ
വിടുതലെനിക്കയ്യാ.

127. ചന്ദനം വെട്ടി നറുക്കി അരച്ചാൽ
നൊന്തേക്കുമെന്ന് സുഗന്ധം വിടുമോ?
സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുവന്ന് ഉരുക്കി ഉരച്ചാൽ
വെന്തു കളങ്കം പിടിക്കുമോ?
മുട്ടുമുട്ടിനും മുറിച്ചു കരിമ്പ് ചക്കിലിട്ട് അരച്ചാൽ
വെന്തു പാകം വന്ന് ശർക്കരയായി
നൊന്തേക്കുമെന്ന് മധുരം വിടുമോ?
ഞാൻ പണ്ടു ചെയ്ത ഹീനതകളെല്ലാം
തന്നു മുന്നിലിട്ടാൽ
നിനക്കു തന്നെ ഹാനി.
എന്റെ തന്തേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവാ,
കൊന്നാലും ശരണമെന്നതു വിടില്ല ഞാൻ.

128. ഉടലിൻ കലമ്പൽ കാരണം
അടവിയെ പൂകു ഞാൻ
ചെടിമരം വിടാതെ ഇരന്നെൻ അംഗത്തിനായ്,
അവർ നീട്ടിത്തന്നു, തങ്ങളുടെ ലിംഗത്തിനെന്ന്;
ഞാൻ ഇരന്നു ഭവിയായി,
അവർ തന്നു ഭക്തരായി.
ഇനിയും ഇരന്നേനെന്നാൽ, നോക്കിക്കോ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, നിന്നാണേ.

129. ഗിരിയിലും വനത്തിലും തരുമരങ്ങളിലുമൊക്കെ-
ദേവാ, എന്റെ ദേവാ, വരണമയ്യാ,
തരണമയ്യാ നിന്റെ കരുണ എന്നു
തെരഞ്ഞ് അലഞ്ഞ് വലഞ്ഞു കാണാതെ
ഓടിവന്നു
കണ്ടു ഞാൻ ശരണരുടെ സംഗം കൊണ്ട്;
തെരഞ്ഞുപിടിക്കാൻ എനിക്കു
നീയടങ്ങും ഇടം ചൊല്ലു
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

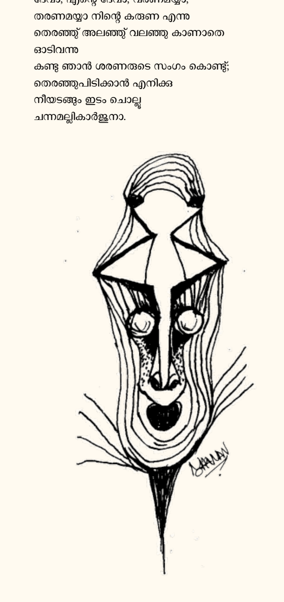

130. ഇടിമിന്നൽ ചിതറിവീണാൽ എനിക്ക്
വിശപ്പും ദാഹവും അടങ്ങിയെന്നെണ്ണുമേൻ.
മുകിൽ പറിഞ്ഞുവീണാൽ
എനിക്കു കളിക്കാൻ ഒരുക്കിയെന്നും,
ഗിരി മേലെ വീണാൽ എനിക്കു
പൂവിട്ടതെന്നുമീ ഞാൻ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, ശിരസ്സറ്റു വീണാൽ
പ്രാണൻ നിനക്ക് അർപ്പിതമെന്നും ഞാൻ.

131. തിളങ്ങും ചെഞ്ചിടയുടെ,[10] മണിമകുടത്തിൻ
ഒക്കും കാന്തിയാൽ ഈരേഴ് ഭുവനവും വിളങ്ങുന്ന
ദിവ്യസ്വരൂപനെ കണ്ടു ഞാൻ,
കണ്ടെന്റെ കൺകളിൻ വരൾച്ച തീർന്നിന്ന്,
ആണാണുകളെയൊക്കെ പെൺപെണ്ണാക്കി
വാഴും
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കണ്ടമ്മേ ഞാൻ.

10. 'കെംജഡെ'—ചെമന്ന ജട, 'ചെഞ്ചിട' എന്നു നാരായണഗുരു.

132. ഒരിയ്യൽ കാമന്റെ കാല്പിടിയ്യും,
ഒരിയ്യൽ ചന്ദ്രമനോടു കൈകൂപ്പി കേഴുമേൻ,
ചുടുട്ട ഈ വിരഹത്തെ,
ഞാൻ ആർക്കായി മതികെടുന്നു?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവൻ
എന്നോടിണങ്ങാത്ത കാരണം
എല്ലാവർക്കും പക്കുകാരി ആയേനമ്മാ.

133. ചിലിമിലി എന്നോതും കിളികളേ
നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ, നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ?
സരോവരങ്ങളിൽ കളിയാടും ഹംസങ്ങളേ
നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ, നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ?
സ്വരമുയർത്തി പാടുന്ന കോകിലങ്ങളേ
നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ, നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ?
ഇളകിവന്നാടും തുമ്പികളേ,
നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ, നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ?
ഗിരിഗഹ്വരങ്ങളിലാടും മയിലുകളേ
നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ, നിങ്ങൾ കണ്ടുവോ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവൻ എവിടെയുണ്ടെന്ന്
അറിയാമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പറയൂ.

134. വനമെല്ലാം നീയേ,
വനത്തിനുള്ളിലെ ദേവതരുവെല്ലാം നീയേ,
തരുക്കളിലാടുന്ന ഖഗമൃഗമെല്ലാം നീയേ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, സർവ്വഭരിതനായി
എനിക്കെന്തേ മുഖം കാട്ടില്ല?

135. കാണവേ കാണവേ
കണ്ണുകളടച്ചു ഞാൻ, നോക്കമ്മാ,
കേൾക്കവേ കേൾക്കവേ
മെയ്യറന്നുചാരി ഞാൻ, നോക്കമ്മാ.
വിരിച്ച കിടക്കയോ പങ്കില്ലാതെ പോയി,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ മെയ്യനം തണുപ്പിച്ചു,
നോക്കമ്മാ.

136. സന്താപം നിറഞ്ഞ മനം തലകീഴായമ്മാ,
ചുഴന്നു വീശും കാറ്റ് എരിതീയായമ്മാ,
വെൺതിങ്കൾ വെയിലായി, തോഴീ,
പുരദ്വാരത്തിലെ ചുങ്കക്കാരനെപ്പോലെ
വലഞ്ഞു ഉലയുന്നു ഞാനമ്മാ.
ബുദ്ധി ചൊല്ലിപ്പുറഞ്ഞ് കൊണ്ടുവരൂ, അമ്മാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന് ഇരട്ടി മുനിപ്പാണമ്മാ.

137. മലമുകളിൽ ഒരു വീടു കെട്ടി
മൃഗങ്ങൾക്ക് അഞ്ചിയാൽ എങ്ങനെ, അയ്യാ?
സമുദ്രതീരത്തൊരു വീടു കെട്ടി
നുരതിരകൾക്ക് അഞ്ചിയാലെങ്ങനയ്യാ?
ചന്തയ്ക്കത്തൊരു വീടുകെട്ടി
ശബ്ദത്തിനു നാണിച്ചാലെങ്ങനയ്യാ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന ദേവാ, കേൾക്കയ്യാ,
ലോകത്തിൽ പിറന്നശേഷം
സ്തുതിനിന്ദകൾ വന്നെന്നാൽ
മനം കോപിയ്ക്കാതെ സമാധാനിയായിരിക്കണം.

138. ദൃശ്യമായ സൂര്യന്റെ വെളിച്ചം,
ആകാശത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണം,
വായുവിൻ ചലനം, തരുലതാദികളുടെ
തളിരു പുഷ്പങ്ങൾ,
ഷഡ്വർണ്ണങ്ങളെല്ലാം പകലിന്റെ പൂജ;
ചന്ദ്രപ്രകാശം, നക്ഷത്രം, അഗ്നി, മിന്നൽ തുടങ്ങി
ദീപ്തിമയമെന്നു പറയുന്നതെല്ലാം ഇരുളിന്റെ പൂജ;
പകലും ഇരുളും നിന്റെ പൂജയിൽ
എന്നെ മറന്നിരിപ്പേനയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

139. ഊരിൻ വിഴുപ്പിന് അലക്കുകാരൻ
തിട്ടപ്പെടുമ്പോലെ
പൊന്നെന്റെ, മണ്ണെന്റെയെന്നു
നിനച്ചു നിനച്ചു തളർന്നേൻ,
നിന്നെയറിയാത്ത കാരണം ചുമ്മാതെ
കെട്ടേനയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

140. കളമേറി ഇറങ്ങുക വീരനു മതമല്ല,
ശിവശരണർക്ക് പിന്മാറ്റ് പഥമല്ല,
മനത്തിനടയോൻ മനത്തിൽ ഇമ്പം കൊള്ളും
അയ്യാ.
ഏറാനാകില്ല ശ്രീശൈലം,
ഏറിയിറങ്ങിയാൽ വ്രതഭംഗം,
കളത്തിലിറങ്ങി മുറമറന്നാൽ
പോർവീരൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ
നിന്നെ കാണുമ്പോൾത്തന്നെ കൊല്ലും.

141. പന്നിയും മദഗജവും ഒരു വഴിയിൽ സന്ധിച്ചാൽ
പന്നിക്ക് അഞ്ചി മദകരി ഓരത്തേക്കു മാറിയാൽ
ആ പന്നി കേസരി ആകുമോ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

142. മലയ്ക്ക് സാരമില്ലെന്നു ചൊല്ലുവോർ,
മരങ്ങൾ പിറക്കും വിധം പിന്നെന്തയ്യാ?
കൽക്കരിയ്ക്കു രസമില്ലെന്നു ചൊല്ലുവോർ,
ഇരുമ്പുരുകും വിധം പിന്നെന്തയ്യാ?
എനിക്ക് കായമില്ലെന്നു ചൊല്ലുവോർ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ഇണങ്ങും വിധം
പിന്നെന്തയ്യാ?

143. ആധാര സ്വാധിഷ്ഠാന മണിപൂരകം
വിശുദ്ധി ആജ്ഞയെങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടെന്ത്?
ആദി അനാദികളെപ്പറ്റി
ചോദിച്ചിട്ടെന്ത്, പറഞ്ഞിട്ടെന്ത്?
തന്നിലിരിക്കുന്നത് താൻ അറിയാത്തിടത്തോളം.
ഉന്മനിയുടെ ശീലുതയുള്ള മനം
വായുവിൻ മേലേ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ
വേർപെടുത്താനറിയില്ലവർക്ക്.

144. തനുവെന്ന സാഗരം താണ്ടാൻ
മനമെന്നത് ഊന്നുകോലായി, കടത്തുകാരാ,
എന്നെ പെട്ടെന്നെടുത്തു കരേറ്റു, കടത്തുകാരാ
എടുത്തു കടത്തുമെന്നു പ്രത്യാശയാണ് കൈമുതൽ.
പെട്ടെന്നെടുത്തു കരേറ്റു, കടത്തുകാരാ,
ശ്രീശൈല ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ,
നിന്നെ കാണാൻ വന്ന ഞാൻ, കടത്തുകാരാ.

145. പഴം തിന്നശേഷം ആ മരം
ആരു തറിച്ചാലെന്ത്?
പെണ്ണിനെ വിട്ടശേഷം അവളോട്
ആരുകൂടിയാലെന്ത്?
മണ്ണുവിട്ടശേഷം ആ നിലമത് ഉഴുതാലെന്ത്?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ അറിയാത്ത[11] കായം
നായ് തിന്നാലെന്ത്, നീരു കടിച്ചാലെന്ത്?

11. 'അറിയദ'? അറിയാത്ത; 'അറിദ', അറിഞ്ഞ എന്നുമാകാം. രണ്ടു പാഠങ്ങളും നിലവിലുണ്ട്.

146. പുരുഷന്റെ മുന്നിൽ മായ
സ്ത്രീയെന്ന അഭിമാനമായി പീഡിപ്പിക്കുന്നു,
സ്ത്രീയുടെ മുന്നിൽ മായ
പുരുഷനെന്ന അഭിമാനമായി പീഡിപ്പിക്കുന്നു,
ലോകമെന്ന മായയ്ക്ക് ശരണചാരിത്ര്യം
മങ്ങത്തരമായി തോന്നുന്നു,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ അരുളിയ ശരണന്
മായയില്ല, മറവിയില്ല, അഭിമാനവുമില്ല.

147. ചാവില്ലാത്ത, കേടില്ലാത്ത,
രൂപമില്ലാത്ത നല്ലന് ഞാനിണങ്ങി,
ഇടയില്ലാത്ത, ഒടുക്കമില്ലാത്ത,
തരമില്ലാത്ത, അടയാളമില്ലാത്ത
സുന്ദരന് ഞാനിണങ്ങി, അല്ലേ, അമ്മമാരേ;
ഭവമില്ലാത്ത, ഭയമില്ലാത്ത,
നിർഭയൻ നല്ലന് ഞാനിണങ്ങി,
സീമയില്ലാത്ത നിസ്സീമനിണങ്ങി ഞാൻ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെന്ന കാന്തന് നന്നായിണങ്ങി
ഞാൻ, അമ്മമാരേ.

148. പിടിക്കുമെന്നാൽ പിടിയിലൊതുങ്ങില്ലവൻ, അമ്മാ,
തടയുമെന്നാൽ താണ്ടിപ്പോകവോൻ, അമ്മാ,
ഒരിറ്റകന്നാൽപോലും വ്യാകലയാകം ഞാൻ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കാണാതെ
ഞാൻ ആരെന്നറിയില്ല, നോക്കമ്മാ.

149. നാണം മറയ്ക്കും തുല്യ പൊട്ടിയാൽ
നാണിക്കുന്നവർ, നോക്കു,
ആൺപെണ്ണെന്ന ജാതികൾ.
പ്രാണത്തിനുടയോൻ ജഗത്തിൽ
മുങ്ങാൻ തരമില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ
ദേവന്റെ മുന്നിൽ നാണിക്കാൻ ഇടയുണ്ടോ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ജഗത്തെല്ലാം
കണ്ണായി നോക്കിയിരിക്കവേ
മൂടിമറയ്ക്കുന്നിടം ഏത്, ചൊല്ലയ്യാ!

150. ഉള്ളിലെ ഭർത്താവ്, പുറത്തെ ജാരൻ.
രണ്ടുംകൂടി നടത്താനാവില്ലയ്യാ.
ലൗകിക പരമാർത്ഥങ്ങൾ
രണ്ടുംകൂടി നടത്താനാവില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ
വില്വവും വിളാപ്പഴവും[12] ഒരുമിച്ചു പിടിയ്ക്കാനാവില്ല.

12. ബെളവലകായി? വിളാപ്പഴം (വുഡ് ആപ്പിൾ) വില്വം? കൂവളം രണ്ടിന്റെയും കായ്കൾ ഒരുപോലിരിക്കും.

151. ഏൻ നൊന്തേനയ്യാ, ഏൻ വെന്തേനയ്യാ,
ഏൻ വെന്ത വേവിനെ അറിയാതെ കെട്ടേനയ്യാ,
ഏൻ കെട്ട കേടിനെ എന്തൊന്നു വർണ്ണിക്കാനയ്യാ!
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, നിന്റെ ശരണരുടെ
നോവു കണ്ടു ഞാൻ വെന്തേനയ്യാ.

152. പകലിൻ കൂട്ടത്തിന് പോരാടി തളർന്നേൻ,
ഇരുളിൻ കൂട്ടത്തിൽ ഇമ്പമറ്റു കയറി,
കിനാവിൽ മനസ്സംഗമായി മെയ്മറന്നിരുന്നേൻ.
മനസ്സിൽ മെയ്മറന്നു ചാരിയിരുന്ന്
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കണ്ടു കൺതുറന്നേൻ.

153. അക്കാ, കേൾക്കമ്മാ, ഞാനൊരു കിനാവു കണ്ടു.
അരിയും അടയ്ക്കയും ഓലയും തേങ്ങയും കണ്ടു,
ചെറുചെറു ജടകളും നിരപല്ലുമുള്ള കുറവൻ[13]
ഭിക്ഷക്കു വന്നതു കണ്ടേനമ്മാ,
അതിരറ്റു പോമവന്റെ പുറകേയോടി കൈപിടിച്ചു.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കണ്ടു കൺതുറന്നമ്മാ.

13. 'ഗൊരവ'? കുറവൻ (ജാതിപ്പേരല്ല) ഭിക്ഷു, സന്ന്യാസി, പാടി നടന്ന് ഉപജീവിക്കുന്നവൻ.

154. മറക് മുദ്രയായി ഒത്തിണങ്ങിയ വിധം നോക്കു,
എയ്യാൽ (അമ്പിൻ) തുവലും പുറത്തുകാണരുത്;
പുണർന്നാൽ അസ്ഥികൾ നുറുങ്ങിപ്പൊടിയണം;
കൂടിച്ചേർന്നാൽ വിളക്കിച്ചേർന്നതു
മുറിയാതിരിക്കണം;
മറക് ഇണങ്ങി, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ സ്നേഹം,
തായേ.

155. പശിയേ നീ നില്ല്, നില്ല്,
തൃഷയേ നീ നില്ല് നില്ല്,
നിദ്രേ നീ നില്ല്, നില്ല്,
കാമമേ നീ നില്ല് നില്ല്,
ക്രോധമേ നീ നില്ല് നില്ല്,
മോഹമേ നീ നില്ല് നില്ല്,
ലോഭമേ നീ നില്ല്, നില്ല്,
മദമേ നീ നില്ല്, നില്ല്,
മത്സരമേ നീ നില്ല്, നില്ല്,
സചരാചരങ്ങളേ നില്ല് നില്ല്,
ഞാൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ
തിടീരെന്ന് വരും എഴുത്തോലയും
കാത്തിരിക്കുന്നു, ശരണാർത്ഥിയായി.

156. ഭവത്തിൻ വഴിയുടെ ദൂരം
എന്തെന്നു പറയുവാനയ്യാ?
എൺപത്തിനാലു ലക്ഷം
ഊരുകളിൽ ഇടം നേടണം,
ഒരൂരിലെ ഭാഷ ഒരൂരിലില്ല,
ഒരൂരിൽ കിട്ടുന്ന ആഹാരം മറ്റൊന്നിലില്ല,
ഇത്തരം ഊരിൽ പോയ തെറ്റിന്
കായത്തെ ഭൂമിയ്ക്കു ചുങ്കം കൊടുത്ത്
ജീവൻ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു വരേണ്ടിവന്നു,
ഇങ്ങനെയീ മഹാഘനത്തിൻ വെളിച്ചത്തിൽ
കളഞ്ഞുശേഷിച്ച് ചുഴന്നാടി
നിന്റെ പാദം കണ്ടു സുവിധാനിയായേൻ,
കണ്ടോ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

157. ഇന്നെന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കാന്തൻ വരുന്നമ്മാ,
നിങ്ങളെല്ലാവരും അലങ്കാരക്കോപ്പു ചാർത്തു;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ഇപ്പൊഴേ വരുന്നമ്മാ,?
എതിരേല്ക്കാൻ വരൂ നിങ്ങൾ അമ്മമാരേ.

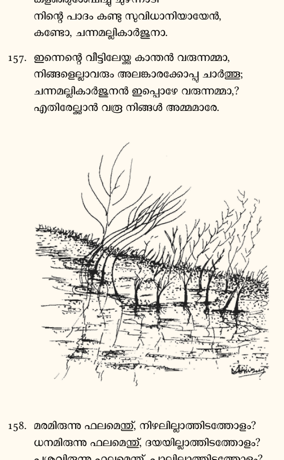

158. മരമിരുന്ന ഫലമെന്ത്, നിഴലില്ലാത്തിടത്തോളം?
ധനമിരുന്ന ഫലമെന്ത്, ദയയില്ലാത്തിടത്തോളം?
പശുവിരുന്ന ഫലമെന്ത്, പാലില്ലാത്തിടത്തോളം?
രൂപമിരുന്ന ഫലമെന്ത്, ഗുണമില്ലാത്തിടത്തോളം?
ഞാനിരുന്ന ഫലമെന്ത്,
നിന്റെ ജ്ഞാനമില്ലാത്തിടത്തോളം,
അയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

159. കായം കറുത്തു കരിവാളിച്ചാലെന്തയ്യാ?
കായം മിന്നമിന്നെ മിന്നിയാലെന്തയ്യാ?
അന്തരംഗം ശുദ്ധമെങ്കിൽ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, നീയിണങ്ങിയ കായം
എങ്ങനെയിരുന്നാലും എന്തയ്യാ?

160. ദേഹം ഉള്ളിടത്തോളം ലജ്ജവിടില്ല,
അഹങ്കാരം വിടില്ല;
ദേഹത്തിനുള്ളിൽ മനം ഉള്ളിടത്തോളം
അഭിമാനം വിടില്ല, നിനവിൻ വ്യാപ്തി വിടില്ല;
ദേഹവും മനസ്സുമിരിക്കുമ്പോൾ സംസാരം വിടില്ല;
സംസാരമുള്ളപ്പോൾ ഭവം മുതുകിന്നിറങ്ങില്ല,
ഭവത്തിൻ കരുക്കളുള്ളിടത്തോളം വിധിവശം വിടില്ല;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ഇണങ്ങിയ ശരണർക്ക്
ദേഹമില്ല, മനമില്ല, അഭിമാനവുമില്ല.
കണ്ടോ, മായാ.

161. നോക്കും കണ്ണുകൾക്ക് രൂപം ഇമ്പമാകയാൽ
നീ മനം നാണിയ്ക്കാതെ വന്നല്ലോ, അണ്ണാ.
കേട്ട കേൾവിയുടെ സുഖത്തിൽ
മയങ്ങി നീ വന്നല്ലോ, അണ്ണാ.
നാരിയെന്ന രൂപത്തെ മോഹിച്ചു നീ വന്നല്ലോ,
അണ്ണാ.
മൂത്രം തുള്ളിയിറ്റു വീഴുന്ന നാളമെന്നു
കൺകാണാതെ, തുമ്പുകെട്ടു നീ വന്നല്ലോ, അണ്ണാ.
ബുദ്ധികുറവിനാൽ പരമാർത്ഥസുഖത്തെ
ആട്ടിയോടിച്ച്,
ഇതെന്തു കാരണമെന്നറിയാതെ,
ഇതു നരകഹേതുവെന്നറിഞ്ഞ് മനം മടക്കാതെ
നീ വന്നല്ലോ, അണ്ണാ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ ഒഴികെ മറ്റു പുരുഷന്മാർ
എനിക്കു സഹോദരർ,
ഛീ വിട്ടു, പോകു, മായാ.

162. മദ്ധ്യാഹ്നത്തെക്കാൾ മൂപ്പരില്ല,
അസ്തമയത്തെക്കാൾ ജിതേന്ദ്രിയരില്ല,
വിധിയെ മറികടക്കുന്ന അമരരില്ല,
ക്ഷുദ് വിധി വ്യസനത്തിന് അഞ്ചി
ഞാൻ നിന്റെ തണൽപറ്റി രക്ഷപെട്ടയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

163. തുളുമ്പും മുലകളുടെ, നിറഞ്ഞ യൗവ്വനത്തിന്റെ
ചേല്യ കണ്ടു വന്നുവോ, അണ്ണാ?
അണ്ണാ, ഞാൻ പെണ്ണല്ല, അണ്ണാ, ഞാൻ
വേശ്യയല്ല,
അണ്ണാ, പിന്നെ എന്നെക്കണ്ടു കണ്ട്
ആരെന്നു വന്നു നീ അണ്ണാ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനല്ലാതെ മറ്റു പുരുഷന്മാർ
നമുക്കു ചേരാത്ത മുറയാണ്, നോക്കണ്ണാ.

164. ഇഹത്തിനൊരു കാന്തൻ,
പരത്തിനൊരു കാന്തനോ?
ലൗകികത്തിനൊരു കാന്തൻ,
പരമാർത്ഥത്തിനൊരു കാന്തനോ?
എന്റെ കാന്തൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവൻ
അല്ലാതെ
ബാക്കി കാന്തന്മാരെല്ലാം
മുകിലിൻ മറയിലെ ബൊമ്മകളെപ്പോലെ.

165. പെണ്ണ് പെണ്ണെങ്കിൽ ആണിന്റെ സൂതകം,
ആണ് ആണെങ്കിൽ പെണ്ണിന്റെ സൂതകം,
മനസ്സിൻ സൂതകം നീങ്ങിയാൽ പിന്നെ
തനുവിൻ സൂതകത്തിനു തരമുണ്ടോ?
അയ്യാ, മുമ്പില്ലാത്ത സൂതകത്തിൽ
മയങ്ങിപ്പോയി ജഗമെല്ലാം,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെന്ന ശെൽവന്
ജഗമെല്ലാം പെണ്ണ്, നോക്കയ്യാ.

166. ഓതിഓതി വേദം വാദത്തിൽ കുടുക്കി,
കേട്ടു കേട്ട് ശാസ്ത്രം സന്ദേഹത്തിൽ കുടുക്കി,
അറിഞ്ഞു അറിഞ്ഞു എന്ന് ആഗമം
പാറപോലായി,
പൂർത്തിയാക്കി പൂർത്തിയാക്കി എന്ന് പുരാണം
പൂർവ്വാദ്രിയേറിപ്പോയി,
ഞാൻ എങ്ങ്, താൻ എങ്ങ്?
ബ്രഹ്മം വെറുവെളിയല്ലോ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

167. വേദശാസ്ത്ര ആഗമപുരാണങ്ങളെല്ലാം
ഉരലിലിട്ടുകുത്തിയ നുറുക്കം തവിടുമാണ ഭോ!
ഇതു കുത്തുന്നതെന്തിന്, പാറ്റുന്നതെന്തിന്?
അങ്ങുമിങ്ങും ഒഴുകുന്ന മനത്തെ ശിവന്
അർപ്പിച്ചാൽ
പച്ചപ്പരവെളിയല്ലോ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

168. ഞാൻ നിനക്കിണങ്ങി, നീയെനിക്കിണങ്ങി,
നീ എന്നെ അകലാതിരിക്കുന്നു,
ഞാൻ നിന്നെയകലാതിരിക്കുന്നു,
നിനക്കും എനിക്കും മറ്റൊരിടമുണ്ടോ?
നീ കരുണാവാനെന്നറിയുന്ന ഞാൻ,
നീയിരുത്തിയ ഗതിയിൽ ഇരിപ്പവൾ ഞാൻ,
നിനക്കറിയില്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

169. കനലില്ലാത്ത തീയിൽ വെന്തേനമ്മാ,
മുറിവില്ലാത്ത വ്രണത്താൽ നൊന്തേനമ്മാ,
സുഖം കാണാതെയുഴറി പാഞ്ഞലഞ്ഞേനമ്മാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന് ഇണങ്ങി
അരുതാത്ത ഭവങ്ങളിൽ വന്നേനമ്മാ.

170. കാമന്റെ തലയരിഞ്ഞ്, കാലന്റെ കണ്ണുകളഞ്ഞ്
സോമസൂര്യരെ വറുത്തുപൊടിച്ച് തിന്നുന്നോൾക്കു
സിന്ദൂരം ചാർത്താൻ ആർക്കാകും, ചൊല്ലയ്യാ,
നീ മണവാളനായി, ഞാൻ മണവാട്ടിയായി,
വേഗതയും കാറ്റും ചേർന്ന പോലെ
അല്ലേ, ശ്രീഗിരി, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ?

171. ഒരുവന് ഇഹമുണ്ട്, ഒരുവനു പരമുണ്ട്,
ഒരുവന് ഇഹമില്ല, ഒരുവനു പരമില്ല,
ഒരുവന് ഇഹപരങ്ങൾ രണ്ടുമില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ ശരണർക്ക്
ഇഹപരങ്ങൾ രണ്ടുമുണ്ട്.

172. ഒരുവന്റെ വീട്ടിൽ പിറന്ന്,
ഒരുവന്റെ വീട്ടിൽ ഉണ്ട്,
ഒരുവന്റെ വാതിൽ കാത്താൽ, നമുക്കെന്തയ്യാ?
നീ ആർക്കിണങ്ങിയാലും നമുക്കെന്തയ്യാ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
ഭക്തിക്കായി കേണ വായ് വരണ്ടയ്യാ.

173. കായം നിനക്കർപ്പിതമായി,
കരണം നിനക്കർപ്പിതമായി,
എനിക്കൊന്നുമറിയില്ലയ്യാ,
എന്റെ ഗതി നീയായി, എന്റെ മതി നീയായി,
പ്രാണൻ നിനക്കർപ്പിതമായി;
നിന്നെ വിട്ടു മറ്റൊന്നു നിനച്ചാൽ
നോക്കിക്കോ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, നിന്നാണ.

174. സാക്ഷി ചത്തു, പത്രം വെന്തു, കണക്കു തീർന്നു,
ജീവജീവിതത്തിൻ ആശ നിന്നു, ഭാഷ ഒടുങ്ങി.
ദേശമൊട്ടുക്കറിഞ്ഞു, എന്റെ ദേവൻ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ നമ്പി
ഞാൻ ഇടരു മറന്നെന്ന്.

175. കണ്ണുകൾക്കുള്ളിൽ തിളങ്ങി വിളങ്ങുന്ന
ദിവ്യരൂപം കണ്ടു മെയ്യുറന്നേനമ്മാ,
മണിമകുടത്തിന്റെ, ഫണികങ്കണത്തിന്റെ,
ചിരിമുഖത്തിന്റെ,
നിരപ്പല്ലിന്റെ സൗന്ദര്യം കണ്ടു മനം തോറ്റമ്മാ,
ഇങ്ങനെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ എന്റെ മണവാളൻ,
ഞാൻ മണവാട്ടി, കേൾക്കൂ, തായേ.

176. തനു ഇണങ്ങി, മനമിണങ്ങി,
പ്രാണനും ഇണങ്ങി,
മുനിഞ്ഞ്, വരാതിരിപ്പതെന്തേ, ഇനിയും നീ?
എന്റെ പ്രാണനിൽ കലർന്നുചേർന്ന്,
മനസ്സിൻ മനമായി നിന്ന
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കാണാതെ
ഞാനെങ്ങനെ ജീവനോടിരിക്കുമയ്യാ?

177. കട്ടിനെയും തെളിനെയും വ്യത്യാസമുണ്ടോ, അയ്യാ?
ദീപത്തിനും ദീപ്തിയും ഭേദമുണ്ടോ, അയ്യാ?
അംഗത്തിനും ആത്മാവിനും ഭിന്നതയുണ്ടോ,
അയ്യാ?
എന്റെ അംഗത്തെ ശ്രീഗുരു
മന്ത്രമാക്കി കാട്ടിയതിനാൽ
സാവയവത്തിനും നിരവയവത്തിനും ഭിന്നമില്ലയ്യാ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവനിൽ കലർന്ന്
മതികെട്ടിരിക്കുന്നോളെ,
എന്തിനു പറയിപ്പിക്കുന്നയ്യാ?

178. ഭാനുവെപ്പോലിരിക്കുന്നു ജ്ഞാനം,
ഭാനുകിരണം പോലിരിക്കുന്നു ഭക്തി,
ഭാനുവിനെ വിട്ടു കിരണങ്ങളില്ല,
കിരണങ്ങൾ വിട്ടു ഭാനുവുമില്ല.
ജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഭക്തി, ഭക്തിയില്ലാത്ത ജ്ഞാനം-
അതെങ്ങനെയിരിക്കും, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

179. എന്റെ മനപ്രാണഭാവങ്ങൾ
നിന്നിൽ നിന്നശേഷം
കായത്തിൻ സ്വഭാവമെന്തെന്നറിയില്ല, എനിക്ക്,
ആരു തൊട്ടു, തോണ്ടിയെന്നറിയില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ മനസ്സിൽ
ഉരുകിച്ചേർന്ന പിന്നെ
പുറത്തെന്തായി എന്നൊന്നുമറിയില്ല.

180. വന്ധ്യ പേറ്റുനോവറിയുമോ?
വളർത്തമ്മ മുത്തമറിയുമോ?
നൊന്തവരുടെ നോവ്
നോവാത്തവർ എങ്ങനെയറിയാൻ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ തിരുകിയ അലക്
ഉടലിൽ മുറിഞ്ഞിരിക്കും എന്നവൾ
നിങ്ങളെന്തറിയാൻ, എന്റെ അമ്മമാരേ!

181. തീയിട്ടാൽ ശീതളമെനിക്ക്,
മല മേലേ വീണാൽ പുഷ്പമെനിക്ക്,
സമുദ്രത്തിൽ മുക്കിയാൽ നീർച്ചാലെനിക്ക്,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, നിന്റെ ആണ എന്നത്
തലയിലേറ്റാൻ വയ്യാത്ത ഭാരമെനിക്ക്.

182. തനുവിനപ്പുറം, മനത്തിനപ്പുറം,
ഘനത്തിനപ്പുറം.
അതിനപ്പുറം ഭാവുകരില്ലാത്തതിനാൽ
സാക്ഷിയില്ല;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ
കലരാനാവാത്ത നിജതത്ത്വം.

183. ഗിരിയില്ലാതെ പുൽപ്പുറമ്പിലാടുമോ, മയിൽ?
തടാകത്തില്ലാതെ കൈത്തോട്ടിലിറങ്ങുമോ,
ഹംസം?
മാമരം തളിർത്തില്ലാതെ സ്വരമുയർത്തി
പാടുമോ കയിൽ?
പരിമളമില്ലാത്ത പുഷ്പം നുകരുമോ ഭ്രമരം?
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനില്ലാതെ
അന്യത്തിൽ തുനിയുമോ എൻ മനം?
പറയൂ, തോഴിമാരേ.

184. പിറപ്പുചാവുകളുടെ കെട്ടുകൾ കളഞ്ഞ്,
പൊന്നിൻ, മണ്ണിൻ, മായയെ അവൻ മാറ്റിയമ്മാ,
എന്റെ തനുവിൻ ലജ്ജയെ ഇറക്കി,
എന്റെ മനസ്സിൻ ഇരുട്ടിനെ കളഞ്ഞ്,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യനുള്ളിലായവളെ
എന്തൊന്നു പറയിപ്പിക്കാനമ്മാ?

185. ഉടലില്ലാത്ത, ഉരിയാടാത്ത, ഒടുക്കമില്ലാത്ത
നല്ലോനോടൊത്തുകൂടി സുഖിയായി, കേൾക്കയ്യാ,
ഭാഷാ വ്യവഹാരമില്ല, ഇണങ്ങില്ലിനി അന്യത്തിന്,
ആശിക്കയുമില്ലിനി ഞാൻ സുഖത്തെ,
ആറഴിഞ്ഞു മൂന്നായി, മൂന്നഴിഞ്ഞു രണ്ടായി,
രണ്ടഴിഞ്ഞ് ഒന്നായി നിന്നേനമ്മാ.
ബസവണ്ണൻ മുതലായ ശരണർക്കു ശരണാർത്ഥി
ആ പ്രഭുവിനാൽ കൃതകൃത്യയായി ഈ ഞാൻ,
മറക്കാനാവില്ല; നിങ്ങളുടെ ശിശുവായൊരിയെന്നെ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനോടു കലർത്തെന്ന
കേണിടുന്നേൻ.

186. സപ്തധാതുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടായ
ഈ ശരീരം തന്നെ
ശിവന്റെ പട്ടണമെന്ന് കേൾവിപ്പെട്ടു.
ഈ പിണ്ഡമെന്ന പട്ടണത്തിൽ,
സൂക്ഷ്മമായ അന്തരാകാശത്തിൽ
മനോഹരമായിരിക്കും
ഹൃദയകമലമാണ് അന്തഃപുരം.
അവിടെ നിത്യപരിപൂർണ്ണതയാൽ സിദ്ധനായി
സച്ചിദാനന്ദം തന്നെ അടയാളമായുള്ള
പരമശിവൻ
ജലത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ആകാശംപോലെ
പ്രത്യക്ഷനായി, പ്രകാശംതന്നെ
സ്വരൂപമായുള്ളവനായി ഇരിക്കുന്നു;
ആ ജലമദ്ധ്യത്തിലെ
ആകാശബിംബത്തിലിരിക്കുന്ന
ഘടാകാശത്തിന്റെ ഉപാധിയിൽ
അഖണ്ഡിതനായിരിക്കും ചിദ്രൂപനായി ശിവനെ
ഭാവിക്കുന്നേനയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

187. വനമെല്ലാം കല്പതരു, ചെടിയെല്ലാം സഞ്ജീവനി,
ശിലയെല്ലാം സ്പർശമണി,
നിലമെല്ലാം അവിമുക്തിക്ഷേത്രം,
ജലമെല്ലാം നിർജ്ജരാമൃതം, മൃഗമെല്ലാം
പുരുഷാമൃഗം,
ഇടരും ചരലെല്ലാം ചിന്താമണി,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യന്റെ പ്രിയയി ഗിരിസുത
തെരഞ്ഞുവന്ന് കദളീവനം കണ്ടേനയ്യാ.

188. നിത്യമെന്ന നിജപദം എന്നുടേതുക്ക്
ഇറങ്ങിവന്നതു കണ്ടശേഷം
ചിത്തമുരുകി മനംഉരന്ന് ഹൃദയം
വിടർന്നു, നോക്കയ്യാ.
വരിഞ്ഞുകെട്ടിയ ബന്ധനത്തിൽ
അങ്ങുമിങ്ങുമൊന്നും അറിയാതെ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ പാദത്തിൽ
മറന്നചാരി ഞാൻ, നോക്കയ്യാ.

189. കൈയിലെ ധനം എടുക്കാം, മെയ്യുടെ ഭാഷ
പിടിച്ചെടുക്കാനാകുമോ,
ഉടുത്ത ഉടയാട വലിച്ചൂരിയെടുക്കാം
ആകവേ മൂടുന്ന നഗ്നതയെ വലിച്ചൂരി എടുക്കുമോ?
നോക്കുവിൻ എന്റെ അണ്ണന്മാരേ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവന്റെ വിളക്കുടുത്ത്
ലജ്ജകെട്ടവൾക്ക് ഉടയാടയുടെ,
ആഭരണാലങ്കാരങ്ങളുടെ ഹങ്കെന്തിന്, മറയരേ?

190. മരവും മരവും ഉരുമ്മി തീപ്പൊരി പിറന്ന്
ചുറ്റുമുള്ള തരുമരാദികളെ ചുട്ടു.
ആത്മാവും ആത്മാവും മഥിച്ച് അനുഭവം പിറന്ന്,
പുതച്ചിരുന്ന തനുഗുണാദികളെ ചുട്ടു.
ഇത്തരം അനുഭവികളുടെ അനുഭവം കാണിച്ച്
എന്റെ ഉടലിനെ കാത്തുകൊൾക
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

191. കാന്തൻ നീ കാന്ത ഞാൻ, വേറൊരുത്തരുമില്ല;
നിന്റെ പിമ്പേ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ട് ഓടിവന്നേ.
കണ്ട കണ്ടവരെല്ലാം ബലത്താൽ
കൈപിടിച്ചെന്നാൽ,
കാന്താ, നിനക്കു സഹിക്കാനെങ്ങനെ കഴിയുന്നു,
ചൊല്ലൂ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ തോളിൽ നിന്നിവളെ
അന്യർ വലിച്ചിഴക്കുന്നതും
നോക്കിയിരിപ്പത് ഉചിതമോ
കാരുണികർക്കരചനേ?

192. മുലയും മുടിയും ഉണ്ടെങ്കിലെന്ത്,
മൂക്കില്ലാത്തൊരുവൾക്ക്?
തലമേൽ തട്ടമെന്തിന്
സഹജസങ്കല്പമില്ലാത്തോൾക്ക്?
ജലത്തിൽ പിറന്ന് കമിള ജാതിസ്മരണ ഒഴിഞ്ഞു,
പലരുടെ വഴികളിൽ ഹരിസുരർക്ക്
നിന്റെ നിലകാട്ടിയല്ലോ,
ശ്രീഗിരി ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ!

193. മുത്ത് നീരിലുണ്ടായി, ആലിപ്പഴവും നീരിലുണ്ടായി,
ഉപ്പും നീരിലുണ്ടായി.
ഉപ്പ് അലിഞ്ഞു, ആലിപ്പഴവും അലിഞ്ഞു,
മുത്ത് അലിഞ്ഞതു കണ്ടവരാരുമില്ല;
ഈ സംസാരിമാനവർ ലിംഗത്തെ
തൊട്ട് ഭവഭാരികളായി,
ഞാൻ നിന്നെത്തൊട്ട് രൂപംകൊണ്ടേനയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

194. വീടൊന്നും വിടാതെ കൈനീട്ടി
ഇരക്കുമ്പോലാക്കയ്യാ,
ഇരന്നാലും അവരൊന്നും തരാതെ ആക്കയ്യാ.
തന്നാലും നിലത്തു വീഴമാറാക്കയ്യാ,
നിലത്തുവീണതു ഞാനെടുക്കും മുമ്പ്
നായ് എടുക്കമാറാക്കയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

195. മദനാരിയെന്ന മഴ ചൊരിയുമ്പോൾ,
ശിവയോഗമെന്ന പുഴ പൊങ്ങിവരുമ്പോൾ
കാമൻതന്നെ കടത്തുകാരനായി, നോക്കൂ,
കർമ്മത്തിൻ കടൽ എന്നെ വലിച്ചുഴുമ്പോൾ
കൈതന്നു കരയേറ്റൂ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

196. ചത്ത പിണം എഴുന്നേറ്റുണ്ട്,
പുഴുവെച്ച ആശ കൂകിവിളിച്ചതുണ്ട്,
ഉറയൊഴിച്ച പാല് കട്ടപിടിച്ച് മധുരിച്ചതുണ്ട്,
ഇതു നിശ്ചയിച്ചു നോക്കൂ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന ദേവനിൽ.

197. മറന്നുറങ്ങി, സ്വപ്നം കണ്ടെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ
ചത്ത പിണം എഴുന്നേറ്റു.
തന്റെ ജ്ഞമായ നിധി കൂകിവിളിച്ചു.
ഉറയൊഴിച്ച പാലു കട്ടിനെയ്യായി മധുരിച്ചു.
ഇതിൽ കുറ്റം ചാർത്തുവതെന്തിന്
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന ദേവദേവനിൽ, അണ്ണന്മാരേ?

198. വെളിയിൽ നിന്നു പിറന്ന പരം എന്നൊരമ്മയ്ക്ക്
ഐവർ മക്കൾ ജനിച്ചിരുന്നു.
ഒരുവൻ ഭാവരൂപം, ഒരുവൻ പ്രാണരൂപം,
ഒരുവൻ അഞ്ചുമുഖമായി കായരൂപനായി.
ഇരുവർ ഉത്പത്തിസ്ഥിതികൾക്കു കാരണമായി.
ഐമുഖന്റെ അരമന സുഖമില്ലിന്തെന്ന്
കൈലാസത്തിലേക്കു പോകമേൻ,
മർത്ത്യത്തിലിനി അടിയിടില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവാ,
നീയേ സാക്ഷി.

199. മനമെന്റേത്, തനുവെന്റേത്,
ധനമെന്റേത് എന്നു പറയില്ല ഞാൻ,
മനം നിന്റേത്, തനു നിന്റേത്,
ധനം നിന്റേത് എന്നിരിക്കും ഞാൻ,
സതി ഞാൻ, പതിയുണ്ട്, സുഖമുണ്ടെന്നത്
മനഭാവത്തിൽ അറിഞ്ഞെന്നാൽ, നിന്നാണ,
അയ്യാ,
നീയിരുത്തിയ ഗൃഹത്തിൽ
നിന്നിച്ചപോലിരിക്കുകയല്ലാതെ
അന്യം ഞാനറിയില്ല, നോക്കൂ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

200. നോക്കില്ലെന്നവരെ നോക്കിക്കും,
മിണ്ടില്ലെന്നവരെ മിണ്ടിക്കും,
ഇണങ്ങില്ലെന്നവരെ ഇണക്കും,
ഇണങ്ങിയെന്നവരെ തുലയ്ക്കും, നോക്കയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നീയല്ലാതന്യരുടെ മുഖം നോക്കില്ലെന്നാൽ
നോക്കമാറാക്കിയല്ലോ, തന്തേ.

201. കൈയിലെ ചങ്ങല കളഞ്ഞല്ലോ,
കാലിൽ ചുറ്റിയ പാശം അറുത്തല്ലോ,
ചുറ്റിവരിഞ്ഞ വലയുടെ
കുടുക്കിൽനിന്ന് പുറത്തുവിട്ടല്ലോ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, നീ തന്ന അവധി തീരുമ്മുമ്പേ
ചേരും ഞാൻ നിന്നിൽ.

202. വെട്ടിയിട്ട മുളയിൽ വീണ്ടും കൂമ്പ് മുളയ്ക്കുമോ?
ചുട്ടമൺകലം വീണ്ടും മണ്ണോടു ചേരുമോ?
ഞെട്ടറ്റ വീണ പഴം വീണ്ടും മരത്തിലിരിക്കുമോ?
കഷ്ടകർമ്മിമനുജർ കാണാതെ ഒന്നു പറഞ്ഞാലും
നിഷ്ഠയുള്ള ശരണർ വീണ്ടും
മർത്ത്യലോകത്തിലേക്കു വരുമോ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

203. അന്തമില്ലാത്ത ഭക്തി,
ദൃഢതയില്ലാത്ത ഭരണം,
മൂഢൻ അരുളുണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ
എങ്ങനെ അരുളുമയ്യാ?
കാട്ടാനാവില്ല ദുർമ്മനം,
കാട്ടിയാൽ മനത്തിനുടയോൻ
അറിയാതിരിക്കുമോ?
ഇടവിടാതെ ജപമണി എണ്ണിയോൻ
നീയെന്നു ചൊല്ലിലും
ധൂർത്താ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യൻ
എങ്ങനെ നിന്നോടിണങ്ങുമയ്യാ?

204. ധനത്തിൻ മേലേ വന്നവരൊക്കെ
അനുസാരികളല്ലാതെ,
മതിയാക്കാൻ വന്നവരല്ല;
മനത്തിന്മേൽ വന്നു നിന്ന് ഞെരിച്ച്
പറഞ്ഞ് പദം കാട്ടാനാകവോനേ സംബന്ധി;
അല്ലാതെ തന്നിച്ചപോലെ പറഞ്ഞ്
തന്തരദം പേറി നടക്കും
വിടന്മാരോടിണങ്ങുമോ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ?

205. വടവൃക്ഷത്തിലടങ്ങിയ സമരസബീജം
ഭിന്നഭാവത്തിലേക്കു വരുമോ?
കൺകളുടെ നോട്ടം,
നിലകൊണ്ട മനസ്സിൻ സൗഭാഗ്യം,
അനംഗന്റെ പോരിനെ വെന്നത്, കാണൂ.
ഈ മരീചികാജലത്തിലടങ്ങിയ പ്രാണി
വ്യാധന്റെ വലയിൽ പെടുമോ?
നിന്റെ കൈവശം കിട്ടിപ്പോയിവൾ
എന്നതു മറന്നേക്കൂ, മായാ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനല്ലാത്ത പരപുരുഷൻ
നമുക്കാകാത്ത മുറ, നോക്കണ്ണാ.

206. മുത്ത് ഉടഞ്ഞാൽ വിളക്കാനാകുമോ?
മനസ്സു മുറിഞ്ഞാൽ സ്വാന്ത്വനിപ്പിക്കാനാകുമോ?
പുണരൽ വേർപ്പെട്ട സുഖം
വീണ്ടും തെരഞ്ഞാൽ ഉണ്ടോ?
നോക്കാതിരിക്കൂ, പിടിപ്പിക്കാതിരിക്കൂ,
മനം വളയ്ക്കാതിരിക്കൂ.
ഭാഷ തെറ്റിയാൽ മുൾമുനയുടെ കനൽപോലെ,
പ്രിയവും കോപവും പോകാതിരിക്കുമ്പോൾ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനോടു ചേർന്നു
ധാതുകെട്ടുക സാധ്യമോ?

207. ഗംഗയോടു കളിച്ച ഘട്ടപർവ്വതങ്ങൾ
കെട്ടു കേട്ടു നോക്കയ്യാ,
അഗ്നിയോടു കളിച്ച കാഷ്ഠങ്ങൾ
കെട്ടു കേട്ടു നോക്കയ്യാ,
ജ്യോതിസ്സോടു കളിച്ച ഇരുട്ടു കെട്ടു കേട്ടു
നോക്കയ്യാ,
ജ്ഞാനിയോടു കളിച്ച അജ്ഞാനി
കെട്ടു കേട്ടു നോക്കയ്യാ,
അല്ലയോ പരശിവമൂർത്തി ഹരനേ,
നിന്റെ ജംഗമലിംഗത്തോടു കളിച്ച്
എന്റെ ഭവാദിഭവങ്ങൾ കെട്ടു കേട്ടു നോക്കയ്യാ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

208. കലഗിരി ശിഖരത്തിൻമേൽ
വാഴവിളയുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ
വാഴ വിളയുന്നയ്യാ എന്നു പറയണം.
ഉരകല്ല് ഇടിച്ചു പൊടിച്ച് ചവയ്ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ
അത് അത്യന്തം മൃദുവാണ്, ചവയ്ക്കാമെന്നു
പറയണം.
കിട്ടിയിടത്തെല്ലാം ഉചിതമായ് പറയുന്നതു
കാരണം
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, മർത്ത്യത്തിൽ വന്നതിന്
ഇതു തന്നെ ജയം.

209. കണ്ടാൽ ഒരു സുഖം,
മിണ്ടിപ്പറഞ്ഞാൽ അനന്തസുഖം,
ഇണങ്ങിച്ചേർന്നാൽ ഒടുങ്ങാത്ത ഹർഷം.
ചേർന്ന സുഖമകന്നാൽ പ്രാണൻ
പോയപോലെ, നോക്കയ്യാ.
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവയ്യാ, നിന്നെ കാട്ടിത്തന്ന
ശ്രീഗുരുവിൻ പാദം തന്നെ നീയെന്നു കാണും
ഞാൻ.

210. കായത്തിൻ ചന്തം ഒരുവൻ കണ്ടു കൊതിച്ചു.
അവന് മാംസം ഇക്കി വില്ലു കൊടുക്കും ഞാൻ,
എന്റെ പ്രാണനുടയോന്
എന്റെ ഹൃദയം ചൊരിഞ്ഞുകൊടുക്കും,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവൻ മുനിഞ്ഞ് ഭവിയ്യ
വിറ്റെന്നാൽ
ഇമ്പുകെടാതിരിയെടോ, മനമേ.

211. ഇന്ദ്രനീലത്തിൻ ഗിരിയിലേറിക്കൊണ്ട്,
ചന്ദ്രകാന്തത്തിൻ ശിലയെപ്പുണർന്നുകൊണ്ട്,
കൊമ്പുവായിച്ചുകൊണ്ട് എന്നിരിക്കുമേൻ ശിവനേ,
നിന്നെ നിനച്ചുകൊണ്ട് എന്നിരിക്കും ഞാൻ?
അംഗഭംഗം, മനഭംഗം അഴിഞ്ഞ്
നിന്നോട് എപ്പൊഴൊന്നു ചേരും ഞാൻ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

212. മുമ്പ് ചെയ്യതിനെയാർക്കും കളയാനാവില്ല.
അത് മുതുകിൻ പിമ്പേ വന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും.
അതിനെയിനി കളഞ്ഞെന്നാൽ
എന്നിച്ചയുണ്ടോ, അയ്യാ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെനിക്കു കെട്ടിയ കെട്ടുപാട്
എന്നിൽ ഞാൻ തന്നെ അനുഭവിച്ചുകളഞ്ഞേ!

213. ചിതയിലെ ശവംപോലെ,
നൂലു പൊട്ടിയ പാവപോലെ,
ജലം വറ്റിയ തടാകം പോലെ,
വെന്ത നൂലുപോലെ?
വീണ്ടും പിമ്പോട്ടുണ്ടോ, അണ്ണാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ അംഗംതന്നെ
ആശ്രയമായവൾക്ക്?

214. ലോകത്തെ പിടിച്ച് ലോകത്തിൻ
സംഗം പോലിരിക്കും,
ആകാരം പൂണ്ട് സാകാരസഹിതം നടക്കും,
പുറമേ കലർന്ന് അകമേ മറന്നിരിക്കും,
വെന്ത നൂൽപോലെ കുടിപ്പിണയാതിരിക്കും,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
പത്തിനുള്ളിൽ പതിനൊന്നായി,
നീരിൽ താമരപോലിരിക്കും.

215. ഭാവം വിരസമായി, മനം മൃത്യുവെപ്പുണർന്നു,
ഞാനെന്തു ചെയ്യാനയ്യാ?
അഴൽ നിറഞ്ഞ മനം തലകീഴായി,
ഞാനെന്തു ചെയ്യാനയ്യാ?
അഴിഞ്ഞു വേർപെടാത്ത ഭാവമായി
കലർന്നൊരിക്കൽ നിന്റെ നിത്യസുഖത്തിൽ
എന്നിരിക്കുമേനയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ?

216. കണ്ണുകാണണമെന്ന് കുരിരുട്ടിലേക്കു
പോയാലെങ്ങനെ അയ്യാ?
മലമുകളിലെത്തണമെന്ന്
പടുകുഴികളിലിറങ്ങിയാലെങ്ങനയ്യാ?
നീ തന്ന ഭിക്ഷയിൽ തൃപ്തിപ്പെടാതെ
വേറെ ആശിച്ചാലെങ്ങനയ്യാ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ ഘനത്തെയറിയണമെന്ന്
കരുത്തക്കേടു കാട്ടിയാലെങ്ങനയ്യാ?

217. നണയും നേത്രമെന്നീ രണ്ടും
പിടിച്ചുനടക്കുന്നു ലോകമെല്ലാം,
നണയും നേത്രമെന്നീരണ്ടും
പിടിച്ചുപറയുന്ന ലോകമെല്ലാം,
നണയും നേത്രമെന്നീ രണ്ടും
പിടിച്ചുനടക്കുമോ നിന്റെ ശരണൻ?
ഗുരുലിംഗജംഗമരിൽ നണ ചെയ്താൽ
അവൻ ത്രിവിധത്തിനും ദ്രോഹി, അഘോര നരകം,
അവൻ ഉണ്ണുന്നതെല്ലാം ഇരുമ്പ്,
തിന്നുന്നതെല്ലാം മലം,
കടിക്കുന്നതെല്ലാം സുര;
നണയെന്നതേ പുല, ശിവഭക്തനു പുലയുണ്ടോ
അയ്യാ?
നണപറഞ്ഞ് ലിംഗപൂജ ചെയ്താൽ
പതിരു വിതച്ചിട്ട് വിള കാത്തിരിക്കുമ്പോലെ,
അല്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

218. ഫലം ഉള്ളിൽ പക്വമായാലല്ലാതെ
പുറംതോൽ പൊളിയില്ല,
കാമന്റെ മുദ്രകണ്ട് നിങ്ങൾക്കു
നോവുണ്ടായേക്കുമെന്ന
ഭാവത്താൽ മെയ് മറച്ചു ഞാൻ;
ഇതിനു നോവെന്തിന്? ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കണ്ണാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവന്റെ ഉള്ളിലായവളെ.

219. പഞ്ചേന്ദ്രിയഗുണങ്ങളിലൊന്നിന്
പ്രിയനായാൽ പോരേ?
സപ്തവ്യസനങ്ങളിൽ ഒന്നിനു പ്രിയനായാൽ
പോരേ?
രക്തത്തിൻ ചങ്ങലയായാലെന്ത്,
ബന്ധനം വിട്ടുമോ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

220. ഏതു വിദ്യ പഠിച്ചാലെന്ത്?
ചാവിൻ വിദ്യ മുതുകിൽ കേറിയിരിക്കുന്നു,
അശനം വിട്ടാലെന്ത്, വ്യസനം മറന്നാലെന്ത്?
ശ്വാസം പിടിച്ചാലെന്ത്, വയർ മുറുക്കിയാലെന്ത്
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവയ്യാ,
നിലംതന്നെ കാവൽക്കാരനായാൽ,
കള്ളനെവിടെപ്പോകാൻ?

221. വിളങ്ങും ചെഞ്ചിടമേലെ ഇളയവെൺതിങ്കൾ,
ഫണിമണികർണ്ണകുണ്ഡലം, കാണമ്മാ,
തലയോട്ടിമാലകളണിഞ്ഞവനെ കണ്ടാൽ
ഒന്നുവരാൻ പറയമ്മാ,
ഗോവിന്ദന്റെ നയനം കാൽവിരലിൽ ഉള്ളതേ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവന്റെ അടയാളമമ്മാ.

222. ആശകളറ്റു, പൊലിവിഷയങ്ങൾ പിന്മാറി,
സംശയസംബന്ധം വിസംബന്ധമായി, നോക്കൂ,
എന്റെ മനസ്സിനുള്ളിലെ ഘനപരിണാമം കണ്ട്
മനം മൗനമായയ്യാ;
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ,
നിന്റെ ശരണൻ പ്രഭുദേവരുടെ കരുണയാൽ
ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടയ്യാ.

223. തനു ശുദ്ധം, മനം ശുദ്ധം, ഭാവം ശുദ്ധമായവരെ
എനിക്കൊന്നു കാട്ടിത്തരൂ,
നടത്തയിൽ സദാചാരം, മൊഴിയിൽ ശിവാഗമം-
നിത്യശുദ്ധരായവരെ എനിക്കൊന്നു കാട്ടിത്തരൂ.
ഇരുളിനെ മെതിച്ചു വിളങ്ങുന്ന,
അകവും പുറവും ഒന്നായിനിന്ന
നിന്റെ ശരണരെയെനിക്കൊന്നു കാട്ടിത്തരൂ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

224. പകലില്ലാതെ ഇരുളില്ലാതെ,
ഉദയമില്ലാതെ അസ്തമയമില്ലാതെ,
പിമ്പില്ലാതെ മുമ്പില്ലാതെ,
നീയല്ലാതെ ഒന്നുമില്ലാതെ,
മനം ഘനമാകുന്നില്ലയ്യാ.[14]
ഇരുളിൽ കണ്ണാടിനോക്കി ഞാൻ വ്യാകലയായി;
നിന്റെ ശരണൻ ബസവണ്ണന്റെ തേജസ്സില്ലാതെ
ഞാനിനിയെങ്ങു കാണും, ചൊല്ലൂ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

14. 'ഘന'.—ഘനം. 'സദ്ഘനം' എന്നതിലെപ്പോലെ ശരിക്കണം. അക്ക പലവുരു ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കാണ്.

225. ഇന്നെന്റെ വീട്ടിലേക്ക് ഉടയോർ വന്നാൽ
തനുവെന്ന കലശത്തിലുദകം നിറച്ച്
കൺകോണിന്നരുവിയാൽ പാദാർച്ചന ചെയ്യും;
നിത്യശാന്തിയെന്ന ശൈത്യത്തോടെ
സുഗന്ധം പൂശും,
അക്ഷയ സമ്പദമെന്നറിഞ്ഞ് അക്ഷതമൊരുക്കും,
ഹൃദയകമലപുഷ്പത്തോടെ പൂജിക്കും,
സദ്ഭാവനയോടെ ധൂപം വീശും,
ശിവജ്ഞാനപ്രകാശത്തോടെ മംഗളാരതി ഉഴിയും,
നിത്യതൃപ്തിയോടെ നൈവേദ്യം കൈക്കൊള്ളിക്കും,
പരിണാമത്തോടെ കർപ്പൂര താംബൂലം കൊടുക്കും,
പഞ്ചബ്രഹ്മരോടെ പഞ്ചമഹാവാദ്യം കേൾപ്പിക്കും,
ഹർഷത്തോടെ നോക്കും,
ആനന്ദത്തോടെ കണങ്ങിയാടും,
പാരവശ്യത്തോടെ പാടും, ഭക്തിയോടെ വണങ്ങും,
നിത്യതയോടെ നൃത്തം ചെയ്യും,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, നിന്റെ നില കാട്ടിയ
ഗുരുവിന്നടിയിൽ മെഴുകായി ഉരുകും.

226. പൊന്നു മുറിഞ്ഞാൽ വിളക്കാമെന്നല്ലാതെ
മുത്ത് ഉടഞ്ഞാൽ വിളക്കാനാകുമോ?
മനസ്സു മുറിഞ്ഞാൽ മനസ്സിനൊരുവൻ
ഉടയോനുണ്ടോ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ സാക്ഷിയായി
ഉൾച്ചേരമെങ്കിൽ ചേർച്ച ഘനം.

227. ഭയക്കാതിരു മനമേ, വിരളാതിരു തനുവേ,
നിജമറിഞ്ഞു നിശ്ചിന്തനായിരു.
ഫലമുള്ളമരത്തെ കല്ലെറിയുവോർ ഒരുകോടി,
ഇലവിൻ മരത്തിലെറിയുവോരാരുമില്ല, നോക്കൂ.
ഭക്തിയുള്ളവരെ പഴിപ്പവരൊരു കോടി,
ഭക്തിയില്ലാത്തോരെ പഴിപ്പവരാരുമില്ല, നോക്കൂ.
നിന്റെ ശരണരുടെ മൊഴിയേ എനിക്കു ഗതി,
സോപാനം, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

228. കണ്ണുകൾ കളഞ്ഞ്, കടൽ പറിച്ച്,
കാമന്റെ മുക്കു മുറിച്ച്,
ഭംഗത്തിൻ വഴിയുടെ ഭവത്തെ വെന്നവൾക്ക്
അംഗമെവിടുണ്ട്, ചൊല്ലൂ,
ശൃംഗാരമെന്ന പക പല്ലിളിച്ചാലെന്തുണ്ട്?
അംഗമേ ലിംഗമെന്ന വഴിയെനിക്കു ചൊല്ലിത്തരൂ,
ശ്രീഗിരി ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

229. വാനരന്മാർക്ക്, കപ്പൽ ചേരും വന്ന
മുത്തുമാണിക്യനവരത്നങ്ങളുടെ
പെട്ടികൾ കിട്ടി; എന്നാൽ
ആ വാനരന്മാർക്കെന്തറിയാൻ മുത്തിന്റെ രക്ഷ?
നവരത്നപ്പെട്ടികൾ തുറന്നുനോക്കി,
കൈയിലെടുത്ത്,
ചവച്ചുനോക്കി, പഴങ്ങളല്ലെന്ന് വിട്ടുകളയും.
ലോകത്തിൽ ശരണൻ നടന്നാൽ
ആ ശരണന്റെ വാക്ചര്യചാരിത്ര്യം
കർമ്മികൾ എന്തറിയാൻ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.
നിന്റെ ശരണരുടെ വാഴ്വ് നിന്റെ
ശരണർക്കറിയാം,
അല്ലാതെ ആ വാനരന്മാരെപ്പോലുള്ള
മനുജർ എന്തറിയാൻ!

230. ഭീരുവിനു സുഖമില്ല, എന്തു ചെയ്താലുമെന്തയ്യാ?
ധീരനു ഭയമില്ല, എവിടെപ്പോയാലുമെന്തയ്യാ?
ശാന്തന് അവഗുണമില്ല, കരുണാവാനു ശാപമില്ല,
നിന്നെ നമ്പി, പരധന പരസ്ത്രീയുടെ കാംക്ഷ
വിട്ടവന്
പിന്നെ ഭയമില്ല, അല്ലേ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

231. തനുവിനെയൊക്കെ ഞെരുക്കി
മനത്തിനുള്ളിലിരുത്തി,
ഘനസുഖത്തിൽ ആറാടും വഴികാട്ടയ്യാ, എനിക്ക്.
ഭാവമില്ലാത്ത വെളിയുടെ സുഖം
ഭാവിച്ചാൽ അതു വരുമോ ബഹിർമ്മുഖർക്ക്?
കേൾക്കയ്യാ, ശ്രീശൈലെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവാ,
ഞാനൊഴിഞ്ഞ് നീ നില്ലും വഴികാട്ടെനിക്കയ്യാ,
പ്രഭോ.

232. മൂങ്ങ കണ്ണുകാണാത്തതിനു രവിയെ പഴിക്കുന്നു,
കാക്ക കണ്ണു കാണാത്തതിനു
ശശിയെ പഴിക്കുന്നു,
കുരുടൻ കണ്ണുകാണാത്തതിനു
കണ്ണാടിയെ പഴിക്കുന്നു,
ഇവരൊക്കെ പറയുന്നത് സഹജം തന്നെ;
ഘോരസംസാരത്തിൽ തപിച്ചെരിയവേ

'ശിവനില്ല, മുക്തിയില്ല, എല്ലാം പൊളി'
എന്നവനെ നരകത്തിലിടാതെ വിടുമോ
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനൻ?

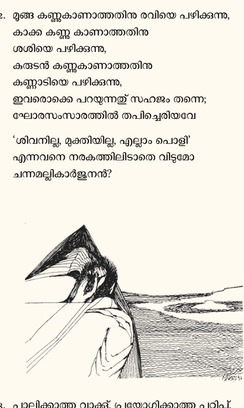

233. പാലിക്കാത്ത വാക്ക്, പ്രയോഗിക്കാത്ത പഠിപ്പ്,
ചിത്രത്തിലെ സ്ത്രീയുടെ ശൃംഗാരം,
അതെന്തു പ്രയോജനം?
ഇലയില്ലാത്ത മരം, ജലമില്ലാത്ത നദി,
ഗുണമില്ലാത്ത അവഗുണിയുടെ സംഗം,
അതെന്തു പ്രയോജനം?
ദയയില്ലാത്ത ധർമ്മം, ഉഭയമില്ലാത്ത ഭക്തി,
നയമില്ലാത്ത ശബ്ദം, അതെന്തു പ്രയോജനം,
എന്റെ ദേവാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ?

234. ഉണ്ടുട്ടെയെന്നു വന്ന സുഖം ഉണ്ടല്ലാതെ തീരില്ല,
കാണട്ടെയെന്നു വന്ന ദുഃഖം കണ്ടല്ലാതെ തീരില്ല,
തനുവിനു വന്ന കർമ്മം അറുന്ന കാലത്ത്
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനദേവൻ കടക്കണ്ണാൽ നോക്കും.

235. അഘടിത[15] ഘടിതങ്ങളുടെ ഒരുമയിൻ ശിശു
ഞാൻ കെട്ടിയീ ജഗത്തെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി,
കാമക്രോധലോഭമോഹ മദ മത്സരങ്ങൾക്ക്
ഇട്ടു ഞാൻ കാലിൽ ഇടലുകൾ;
ഗുരുകൃപയെന്ന തൈലംപൂശി,
മഹാശരണത്തിൻ തിലകമിട്ട്.
കൊല്ലും ഞാൻ നിന്നെ വെല്ലും
ശിവശരണമെന്ന അലകെടുത്ത്;
വിട്ടു വിട്ടു കർമ്മമേ,
നിന്നെ കൊല്ലാതെ വിടില്ല ഞാൻ.
കെട്ടുപോകാതെന്റെ വാക്കു കേൾക്കൂ.
കെടാത്ത ശിവശരണമെന്ന അലകവാങ്ങി
കൊന്നിടും വെന്നിടും ഞാൻ.
ബ്രഹ്മപാശമെന്ന കളരം ചാർത്തി
വിഷ്ണുമായയെന്ന ഇടകോൽ തിരുകി,
എന്നുടയോൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യൻ
തലയാട്ടിയാലുടനെ ഞാൻ പോരാടും.

15. അഘടിത ഘടിതം? ചേർച്ചയില്ലായ്മ, ചേർച്ച; വിയോജിപ്പ്, യോജിപ്പ്.

236. എളിയോർ ഉണ്ട് അറിഞ്ഞവർ, അല്ലാതെ
വലിയോർ ഇതറിവവരില്ല, നോക്കൂ.
ഭക്തനുണ്ട് അറിഞ്ഞ്, അല്ലാതെയില്ല, നോക്കൂ.
അടയാളമുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞല്ലാതെ
നിരാകലമത് അറിവവരില്ല,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

237. വാടിയ പൂവിൽ പരിമളം തേടുമോ?
മകനിൽ കുറ്റം പരതുമോ?
അല്ലയോ ദേവാ, സ്നേഹമിരുന്നിടത്ത്
ദ്രോഹമായാൽ പിന്നെ
വീണ്ടുമവിടെ സദ്ഗുണം കാണുമോ?
അല്ലയോ ദേവാ, വെന്ത പുണ്ണിനെ
വീണ്ടും വേവിക്കയോ?
ചൊല്ലയ്യാ, ശ്രീശൈലെ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ,
പുഴ വറ്റിയാൽപിന്നെ തോണിക്കാരനെന്തിന്?

238. അയ്യാ, സർവ്വമൂലമായ അഹങ്കാരം പിടിച്ച്
കലഭ്രമം, ഫലഭ്രമം ജാതിഭ്രമം,
നാമവർണ്ണ ആശ്രമ മത ശാസ്ത്രഭ്രമം,
തർക്കഭ്രമം രാജ്യഭ്രമം,
ധനധാന്യ പുത്രമിത്രഭ്രമം,
ഐശ്വര്യ ത്യാഗ ഭോഗയോഗ ഭ്രമം,
കായകരണ വിഷയഭ്രമം,
വായു മനഭാവ ജീവമോഹ ഭ്രമം,
നാഹം കോഹം സോഹം മായാഭ്രമം മുതലായ
മുപ്പത്തിരണ്ടു പാശങ്ങളാൽ ഭ്രമിതരായി തിരിയുന്ന
വേഷധാരികളെക്കണ്ട്,
ശിവശക്തി ശിവഭക്ത ശിവപ്രസാദി
ശിവശരണൻ ശിവൈക്യൻ ശിവജംഗമൻ
എന്നു പറയാനാകാതെ നാണിച്ച് എന്റെ മനം
നിന്നടികൾക്ക് അഭിമുഖമായയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

239. മനം കലങ്ങിയാൽ പ്രാണൻ
പോയതു പോലാകും, അയ്യാ,
തനുകരണങ്ങൾ മാറ്റിവച്ച് മനം സമരസമായയ്യാ,
അന്യമറിയില്ല, ഭിന്നമറിയില്ല,
എന്റെ ദേവൻ ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനന്റെ
വഴിയവൾ ഞാൻ,
കേൾക്കമ്മാ, തായേ.

240. എന്റെ അണ്ണാ, നീ മണ്ടൻ തന്നെയണ്ണാ,
എന്നെ നീ എന്തറിയാൻ!
പതിനാലു ലോകവും വിഴുങ്ങിയ
കാമബാണത്തിൻ ഉണ്മ!
എന്നെ നീ എന്തറിയാൻ,
കതിര ഇടറിയാൽ പടയാളി പിന്മാറുമോ?
ഇടറിയ ഭംഗം മുന്നെ രണത്തിൽ തെളിയും;
നീ നിന്നെത്തന്നെ സംഹരിച്ച്
പോരിനിറങ്ങുന്നോ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെന്നെ പകുത്ത്
ഇരയാകാതിരിയ്ക്കണ്ണാ.

241. അശനത്തിന്നാശയെ, തൃശയുടെ തൃഷ്ണയെ,
വ്യസനത്തിൻ വേവിനെ,
വിഷയത്തിൻ വിഹ്വലതയെ,
താപത്രയത്തിൻ കല്പനകളെ വെന്നേൻ,
ഇനിയെന്തിനിയെന്താണു നിന്നിച്ച്?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ, നിനക്കഞ്ചുകില്ലഞ്ചുകില്ല.

242. ഊരു മുമ്പിൽ പാൽപ്പുഴ ഉള്ളപ്പോൾ
നീരുതേടി വന്നല്ലോ ഞാൻ, അയ്യാ.
വൻപുഴയൊഴുക്കിൽ പോയവൾ ഞാൻ
എന്നെ പുണരാതിരിക്കയ്യാ.
നീ നിർബ്ബന്ധിച്ചതിനാൽ വന്നേനയ്യാ.
പേറിനിരുന്നവളെ പിടിച്ചു പുണരുമോ?
എന്റെയോർ വിറ്റെന്നെ നിനക്ക്,
എന്നോടെടുത്തു ചാടണ്ട, എന്റെ മേൽ കാലിടണ്ട,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനു സ്വയം വിറ്റുപോയവൾ
ഞാൻ.

243. തനു പിടിച്ച ഇന്ദ്രിയസുഖം
തീപ്പൊരിപോലെ തോന്നി അടങ്ങുന്നു,
ഗഗനത്തിലെ രൂപംപോലെ തനു,
കണ്ടുകണ്ടിരിക്കവേതന്നെ മറഞ്ഞുപോകുന്നു,
ഇവകളൊക്കെ തുടച്ചുമാറ്റി
നിന്റെ ഘനനിനിവിൽ ഇരുത്തയ്യാ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ.

244. എടീ തായേ, നീയവിടെയിരി,
എടോ തന്തേ, നീയവിടെയിരി,
എടോ ബന്ധുവേ, നീയവിടെയിരി,
എടോ കലമേ, നീയവിടെയിരി,
എടോ ബലമേ നീയവിടെയിരി,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനോടു ചേരുവാൻ
തിടുക്കപ്പെട്ടു പോകുന്നേൻ,
നിങ്ങൾക്കു ശരണം, ശരണം.

245. പിടിക്കുമെന്നാൽ പിടിയിലൊതുങ്ങില്ലമ്മാ,
തടയുമെന്നാൽ കടന്നുപോകുമമ്മാ,
ഒരിറ്റകന്നാൽ പോലും വ്യാകുലയാകുമേൻ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനനെ കാണാതെ
ഞാനാരെന്നറിയില്ല, കേൾക്കൂ തായേ.

246. കായത്തിൻ കലാപത്തെ കെടുത്തി
മനസ്സിൻ മായയെ മാറ്റി,
എന്റെ വാഴ്വിനെ മേലേയ്ക്കുട്ടുത്ത്
രക്ഷിച്ചല്ലോ അയ്യാ.
ശിവശിവാ, എന്റെ ഭവബന്ധനം വിടീച്ച്
നിന്നടുത്തു കാണിച്ച ഘനസുഖം
ഉപമിക്കാനാവതില്ലയ്യാ.
ഇരുളാൻ കാത്തിരിക്കും ചക്രവാകത്തെപ്പോലെ
ഞാനിന്നു നിന്റെ ശ്രീപാദത്തിൽ ഇമ്പം കൊണ്ട്
ആനന്ദത്തിലൂഞ്ഞാലാടുമയ്യാ, ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനാ.

247. ലിംഗാംഗസംഗസമരസ സുഖത്തിൽ
മനം വേദ്യമായി,
നിന്റെ ശരണരുടെ അനുഭാവത്താൽ
എന്റെ തനുമന പ്രാണ പദാർത്ഥങ്ങൾ
ഗുരുലിംഗജംഗമനർപ്പിച്ച്
ശുദ്ധസിദ്ധപ്രസിദ്ധപ്രസാദിയായി ഞാൻ;
ആ മഹാപ്രസാദത്തിൻ രുചരുചി തൃപ്തികൾ
ഇഷ്ടപ്രാണഭാവലിംഗത്തിൽ ശ്രദ്ധയോടർപ്പിച്ച്
മഹാഘന പ്രസാദിയായി ഞാൻ.
ഇങ്ങനെയീ സർവ്വാചാരസമ്പത്തും
എന്റെ തനുമനവേദ്യമായി;
ഇനിയെവിടയ്യാ, എനിക്കു നിന്നിൽ നിരവയവം?
ഇനിയെവിടയ്യാ നിന്നിൽ കലരുവാൻ?
പരമസുഖത്തിൻ പരിണാമം മനസ്സീമ തെറ്റി
ഞാൻ നിജത്തിലെത്തുമിടം ചൊല്ലൂ,
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുന പ്രഭുവേ.

248. തനു നിന്റെ രൂപമായാൽപ്പിന്നെ
ആർക്കായി ചെയ്യാൻ?
മനം നിന്റെ രൂപമായാൽപ്പിന്നെ
ആരെ നിനയ്ക്കാൻ?
പ്രാണൻ നിന്റെ രൂപമായാൽപ്പിന്നെ
ആരെ ആരാധിയ്ക്കാൻ?
അറിവ് നിന്നിൽ സ്വയമായാൽപ്പിന്നെ
ആരെയറിയാൻ?
ചന്നമല്ലികാർജ്ജുനയ്യാ, നിന്നിൽ നിന്ന് നീതന്നെ
ആയിരിക്കയാൽ നിന്നെയറിഞ്ഞേൻ.

□

വിനയ ചൈതന്യ

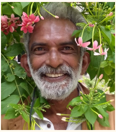

മൂവാറ്റുപുഴയിൽ ജനിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കേ നടരാജഗുരുവിനെ കണ്ടുമുട്ടിയതു മുതൽ ഗുരുവിന്റെ അന്തേവാസിയായി കഴിയുന്നു.

ഗുരുവിൽ നിന്ന് ബ്രഹ്മചര്യ-ഗാർഹസ്ഥ്യ ദീക്ഷകളും ഗുരു നിത്യചൈതന്യയതിയിൽ നിന്ന് വാനപ്രസ്ഥ-സന്ന്യാസ ദീക്ഷകളും കൈക്കൊണ്ടു.

1973 മുതൽ 2009 വരെ ബാംഗ്ലൂർ നാരായണഗുരുകുലത്തിന്റേയും ഈസ്റ്റ് വെസ്റ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഓഫ് ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപഠന വിഭാഗത്തിന്റേയും അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അധ്യാശ്രമിയും പരിവ്രാജകനുമാണ്.

കൃതികൾ:

Songs for Siva, അക്കമഹാദേവിയുടെ വചനങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം, Bouquet of Meditation, ദൈവദശകം-നാരായണഗുരു ജീവചരിത്രം, (കന്നഡ) തോമസിന്റെ സുവിശേഷം, മിലരേപ (വിവർത്തനം) എന്നിവയാണ് മറ്റു കൃതികൾ.

ചിത്രങ്ങൾ: വി. മോഹനൻ

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.